

שיחות קודש

שיעורים בספה"ק 'מאור עינים'
שנמסרו ע"י ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

במדבר – תשפ"א

©

כל הזכויות שמורות
אין להעתיק ללא אישור
בכתב מהמוציא לאור.

טלפון להערות ותיקונים:

0527673016

או במייל:

5701555@okmail.co.il

פֶּכוּן

נתגבות החסידות

ספינקא

רחוב הרב יעקב

לנדא 11

בני ברק

הקונטרס יצא לאור

על ידי הרב יצחק טווערסקי
שליט"א

ז.....

ז..... פרשת במדבר

ז..... שיעור א'

ז..... בפנימיות יש כוח וראשית התורה

ז..... העולם עומד מאותיות התורה

ז..... בלי התורה העולם לא יכול להחזיק מעמד

ז..... הפנימיות נמצא בהסתר

ז..... בקבלת התורה נתגלה פנימיות התורה

ח..... בשבועות יש לנו כוח לחבר כל דבר

ח..... עדיקים יכולים להריח אם אתה בדרך הטוב או לא

ח..... יש אנשים שעסוקים בחיצוניות ולא בפנימיות

ח..... בימים האלו יש התגלות כל הבריאה לראות את הקב"ה

ט..... נכות נקרא ששם אין אור ד'

ט..... בשבועות קל מאוד להגיע להקב"ה

ט..... אדם צריך כל יום לשמוע השגחה פרטית מחדש

ט..... הקב"ה מחדש הלכה בכל יום בישיבה של מעלה

ט..... הקב"ה נותן שכל ישר לתלמידי חכמים

י..... על ידי היצר הרע מגיעים ליתרון האור מן החושך

י..... אל תגיד שאתה לא יכול אלא לא רוצה

י..... יש אנשים שמדברים בחוצפה כלפי שמיא

י..... עיקר השכר ועונש בא באמצעות הרקיע

י..... על ידי ההשתוקקות חוזרים למקור ושורש

יא..... ברגע שיש עזר אלוקי אין יצר הרע

יא..... צריכים לדעת מה שאני מגלה את הקב"ה גם זה מחקב"ה

יא..... בשעת קבלת התורה נתבטל כל החיות לשורשו

יא..... בימי הספירה צריכים לברר המידות

יב..... על ידי התורה מקבלים תוספת מרובה על העיקר

יב..... צריכים להגיד תהילים אפילו שלא מבינים שום דבר

יב..... על ידי התורה אפשר לחזור להקב"ה

יב..... על ידי התורה אפשר להשתנות לגמרי

יב..... בעצרת אין בעיה בלכם

יג..... בעצרת אפשר לקחת טהרה לכולם

- ג..... אדם שעוסק בתורה אין לו מה לפחד מהיצר הרע.
- ג..... כשהבעל הבית נמצא כולם עובדים
- ג..... כל פירוד הוא בגלל שחסר לך תורה.
- יד..... **שיעור ב'**
- יד..... כל יהודי יש לו חשיבות בפני עצמו
- יד..... קשיות על הפסוק
- יד..... מה שחשוב סופרים
- יד..... השם מראה על התיקון שלו בעולם
- יד..... בני ישראל יש להם שם בפני עצמו
- ט..... אי אפשר שיחסר אף אחד מישראל
- ט..... כל יהודי יש לו תפקיד מסוים בעולם
- ט..... האותיות הם שורש הנשמה של כל אחד
- ט..... על ידי החיות אדם לומד ומתפלל
- ט..... אדם יש לו בחירה לאן לקחת האותיות
- טז..... הרשעים לא זוכרים את שמם לאחר מיתה
- טז..... למה שלבו נמשך שם התיקון שלך
- טז..... אין מציאות שאדם כולו צודק והשני אשם
- טז..... אדם נברא על ההר
- טז..... צריכים להוציא את החיות שיש בתוך הקליפות
- יז..... הרשע שוכח בשביל מה הוא הגיע לעולם
- יז..... אדם מחליט מה לעשות עם שמו
- יז..... אדם צריך לזכור בשביל מה הגיע לכאן לעולם
- יז..... סבא שלך קוראים ככה אבל מי אתה
- יז..... הסוס אמר שהוא סוס
- יח..... הבן שלך הגיע לעולם לתקן מה שקלקלת
- יח..... הקב"ה צריך את כולם אפילו נשמות שנפלו
- יח..... הקב"ה חושב לבל ידח ממני נידח
- יח..... בחטא העגל חזר הזוהמא
- יט..... כל אחד חייב לחפש אצל עצמו את הספיר ויהלום שלו
- יט..... ההנהגה הישראלית הוא שלית אתר פנוי מיניה
- יט..... הכי טוב לתקן עכשיו הכל ולא לחכות
- יט..... הניסיונות של היום הוא הרבה יותר מפעם
- יט..... איפה שזה כואב שם עבודה שלך
- כ..... **שיעור ג'**

- הקב"ה אהב בני ישראל וממילא סופר אותם..... כ
- קושיות על הפסוק..... כ
- האם יש מספר לבני ישראל או שאין מספר..... כ
- עוד קושיות על הפסוק..... כ
- בעולם שנה נפש יש מספרים..... כ
- אצל הקב"ה אין מספר כלל..... כא
- הקב"ה הוא אנת הוא חד ולא בחושבן..... כא
- ברגע שחיים עם הקב"ה אנחנו בלי מספר..... כא
- המספר הוא לא על הכמות אלא על האיכות..... כא
- צדיקים חיים בביטול גמור ולא מרגישים שנמצאים כלל..... כא
- גוי לא יכול להגיע לדביקות ולאמונה בהקב"ה..... כב
- ברגע שלא חיים עם הקב"ה אתה מיד בפירוד..... כב
- שבת לוי לא היה להם מספר כלל..... כב
- שבת לוי היו מוכנים לרדת בשביל הבכורים..... כב
- אדם יכול להיות דקה גלח ודקה מלאך..... כג
- ברגע שמרגישים שמאבדים שליטה מיד ללכת לעבודה..... כג
- יהודי אין לו שום מספר כלל..... כג
- אדם צריך לייחד את הקב"ה בכל מקום שרק נמצא..... כג
- הש"ת הוא אחד האמיתי..... כג
- לפני חטא אדם הראשון לא היה בושה כלל..... כד
- יהודי יכול להגיע מעל מספר..... כד
- בזמנים שיש אזעקות צריכים להתאחד ביחד..... כד
- נפש לוקח זמן לבנות וזה לא בשנייה אחד..... כד
- אדם שעוד עסוק בחשבונות הוא עדיין במספר..... כה
- ברגע שעוברים את המ"ט יום מגיעים להיות מרכבה לשכינה..... כה
- שבועות הוא כולו רוחניות ולא מוותרים על זה..... כה
- שיעור ד'**..... כו
- קרוב עולה הולך על הזמנים הקשים שיש לאדם..... כו
- ברגע שיש לנו צער גם להקב"ה יש צער מזה..... כו
- אסור להיות עסוק בחדשות..... כו
- בכל פחד צריכים להתמקד שזה מהקב"ה..... כו
- צריכים לבקש מהקב"ה שיעזור לי לצאת מזה..... כז
- דברי המדרש על דגלו עלי אהבה..... כז
- האבות הגיע לביטול גמור להקב"ה..... כז

- אברהם אבינו היה צריך ללכת נגד רצון שלו..... כז
- בזמן של אזעקות אדם נהיה נשלט ולא שולט..... כז
- התורה הוא עצות להגיע להקב"ה..... כח
- בני ישראל הם רק גלגלי מרכבה..... כח
- העיקר להכיר את מדרגות האנוש שלי..... כח
- דוד המלך ביקש בחנני ד' ונסני..... כח
- אדם צריך להחזיר כל דבר להקב"ה אפילו את האמונה שלו..... כח
- בני ישראל יכולים להגיע להקב"ה רק ע"י התורה..... כח
- התענוג הגדול של המלך הוא שיוודעים לבד מה לעשות..... כט
- צריכים להחזיר את האותיות להקב"ה..... כט
- כל אבר יש לו מצוה ששייך לאותו אבר..... כט
- על ידי התורה מקבלים כוח לכל הזמנים..... כט
- אדם צריך לבטל את עצמו לגמרי לנהג שלו..... ל
- אנחנו יכולים להיות רק דבוק לקדושה..... ל
- כדי להיות נשלט חייבים לשחרר כל דבר..... ל
- עבודת האדם הוא להשפיע על כולם ששייכים אליו..... ל
- אתה פגמת אתה תתקן..... ל
- ברגע שמגיעים לרעיון יודעים שזה האמת..... לא
- לדעת מה מחפשים ולשום גבול לחיפושים..... לא
- אדם שנופל זה אותיות שנופלו..... לא
- בהתחלה זה קשה אבל אח"כ יש סיוע..... לא
- צריכים להתמקד בנרננה..... לא
- הקב"ה לא רוצה לאבד אף יהודי..... לב
- כשחוזרים מגיעים למקומות הרבה יותר גבוהים..... לב
- אדם שמחזיר ניצוץ להקב"ה זה שמחה גדולה מאוד..... לב
- לשמע שהפחד הוא מאת הקב"ה..... לב

פרשת גלגל

שיעור א'

יום א' כז' אייר

איתא בשפ"א (תרל"א) וביום הביכורים כו' מנחה חדשה כו'. כי באורייתא ברא קוב"ה עלמא. כל דבר בעולם נבנה עם התורה, איסתכל קוב"ה באורייתא וברא עלמא, א"כ מה היה החידוש בעת קבלת התורה? וגם מה הקשר שלו לביכורים שזה דווקא בשבועות?

בפנימיות יש כוח וראשית התורה

אלא כל דבר בעולם נמצא שם חיות של התורה, נמצא חיות פנימיות של כל הנבראים הוא כוח הראשית שמהתורה, נכון חיצוניות זה נראה כאילו שיש כאן דברים נפרדים אבל בפנימיות יש בכל דבר כוח ראשית של התורה, כמו שאיתא בשביל התורה שנקראת ראשית, וכמו שנאמר כוח מעשיו הגיד, שתורה הוא כוח מעשה בראשית.

העולם עומד מאותיות התורה

איתא בליקוטים (בראשית) אמנם התשובה, כוח מעשיו הגיד, היינו שאותיות התורה הם נקראים כוח מעשיו, שעל ידי אלו האותיות יתקיימו עוד עתה כל הנבראים והמעשים, וכמו שאמר הבעש"ט הק' לעולם ד' דברך ניצב בשמים שעד היום מאותיות התורה עומד העולם. והשי"ת נתן התורה לישראל, והגיד הוא לשון המשכה כנודע, ונתן לישראל כוח כל מעשה בראשית על ידי שנתן להם התורה כנ"ל, וזה כוח מעשיו הגיד לעמו, וממילא לתת להם נחלת גוים, שהרי יש להם עיקר חיות העולם.

בלי התורה העולם לא יכול להחזיק מעמד

א"כ לכאורה אם בכל דבר נמצא התורה ממילא א"כ מהו החידוש בקבלת התורה מה קבלנו אז שלא היה לנו עד עכשיו, אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים לא שמתני להם. א"כ בלי התורה העולם לא יכול להחזיק מעמד אפילו לשנייה אחד, א"כ מהו החידוש?

הפנימיות נמצא בהסתר

אלא אך כי נברא להיות נעלם הפנימיות, איתא בזוהר הק' רבי שמעון אומר, כתיב עשרה עשרה הכף בשקל הקדש, עשרה עשרה למאי קא אתיא, אלא עשרה למעשה בראשית, ועשרה למתן תורה. תא חזי, עשרה מאמרות למעשה בראשית, כדתנן בעשרה מאמרות נברא העולם, עשרה מאמרות למתן תורה, אלו עשרת הדברות, והיינו עשרה מאמרות למעשה בראשית, ועשרה מאמרות למתן תורה, והיינו דכתיב עשרה עשרה הכף בשקל הקדש, אתקלו כחדא בשקולא חדא.

בקבלת התורה נתגלה פנימיות התורה

אלפיים שנה לפני בריאת העולם היה תוהו ובוהו, אבל זה רק לנו חושך אבל בתוכו יש אותיות התורה שמחיה אותם, אבל בקבלת התורה לא היה נתינת התורה רק קבלת התורה, דהיינו שביום הזה נתגלה החיות הפנימיות שמחיה כל דבר, אבל ביום מתן תורה נתגלה זה, וכל

העם רואים את הקולות ביום הזה הגיעו לראות איך שכל דבר מתחיה ע"י הקב"ה, וזה היה הסיבה שהיה אז מצב של יצאו נשמתן שהיה אז כזה התגלות ומזה לבד יצאו נשמתן. **ונדבק הכל בהשורש**. וכמו ילד קטן שלא רואה אבא שלו הרבה זמן וברגע שרואה אותו מרחוק אפילו רק בדמיון מיד הוא רץ מולו.

בשבועות יש לנו כוח לחבר כל דבר

וזה שכתוב פנים בפנים דיבר ד' עמכם. לכאורה הרי זה היה לפני אלפי שנה ואיזה שייכות יש לנו עם קבלת התורה. אלא בכל שנה זה מתגלה מחדש ויש לנו את הכוח אז לחבר כל דבר לשורש. **וכן מה שאיתא מכל דיבור נתמלא העולם בשמים**. לכאורה הלא הקב"ה שהוא התורה הוא עמוק עמוק מי ימצאנו והתורה הוא אנכי אנא נפשאי כתבית יהבית, ואפילו התורה שאנו רואים זה לא הקב"ה, א"כ מה הכוונה בזה.

צדיקים יכולים להריח אם אתה בדרך הטוב או לא

אלא יש מושג של בשמים, טוב שם משמן טוב, לריח שמניך תורק, שמן זה גשמי שמשם יוצא ריח, אדם שיש לו שם טוב זה כמו ריח שבזה שאתה מריח זה לא מוריד מעצם הדבר שום דבר, אותו דבר אדם שיש לו שם טוב זה רק בפנימיות ולא בחיצוניות, אבל באוכל מה אוכל מה שאתה אוכל והשאר יוצא החוצה, לעתיד לבוא יהיה וירחו ביראת ד', צדיקים יכולים להריח אם זה הדרך הטוב או לא. **וכן מה שאיתא נחלק לשבעים לשונות, הכל כנ"ל, שאז נתגלה ונמשך חיות התורה לכל הנבראים**. כל אחד יש לו את הריח שלו שהוא מריח. **הבית אהרן** אומר שבכל ערב שבת היה ה**בעש"ט הק'** יוצא ליער ומקבל שבת וכל החיות נעמדו על הרגליים. כי ברגע שהחזיר כל דבר להקב"ה גם הם חזרו לשורש שלהם.

יש אנשים שעסוקים בחיצוניות ולא בפנימיות

ועשרת הדברות נגד עשרה מאמרות בהתחלה זה היה בהסתר ואח"כ הכל התגלה החוצה, כמו שאיתא בזה"ק, **שפירוש מאמר בחשאי ובהסתר, ודיבור הוא התגלות, דבר מלך שלטון, שאז נתגלה שכוח התורה מחיה הכל ומושלת על הכל**. שאז נהיה התגלות בכל דבר. **ועיקר קבלת התורה הוא ההתגלות**, אתה יכול להיכנס לבית המדרש ולראות את הפרחים היפים ולראות את החופה וכל שנה הרי מוסיפים עוד משהו קטן, וכמו שכתוב **בדגל מחנה אפרים** על הפסוק וירא העם וינועו בעת קבלת התורה היה כאלו שהיו עסוקים בכל המצב ובכל המלאכים שירדו אז ולא היו עסוקים כלל בפנימיות, והיו עסוקים באש וברקים ובכל מיני דברים אחרים, וזה נקרא ויעמדו מרחוק הם לא הגיעו לראות את הפנימיות בכל דבר.

בימים האלו יש התגלות כל הבריאה לראות את הקב"ה

יש כאלו כמו שנכנסים לשבועות ככה יוצאים בלי שום התקדמות, ומשום הכי לומדים עכשיו את דברי השפ"א כהכנה לחג הבא לדעת מה אני מחפש ביו"ט הזה, כל פעם מדברים מחירות משמחה עכשיו מדברים מהתגלות של כל הבריאה שכולם יראו את הקב"ה בעולם עין בעין יראו את ד'. **הרה"ק רבי שמעלקא מניקלושבורג זי"ע** אומר שכתוב וכל העם רואים את הקולות וישמיענו ברחמינו שנית לעיני כל חי לאמר, לכאורה הרי יש כאן סתירה בין ראייה לשמיעה. אלא כל זמן שאנחנו בגשמיות אזי כל דבר הוא נפרד ולא מחובר, וברגע שחיים ברוחניות אזי גם העניים וגם האוזניים וגם הרגליים וגם כל דבר כולם רואים וחיים את הקולות כולם נהיו אחד ממש.

נכות נקרא ששם אין אור ד'

זה שכתוב בתרגום וירד ד' על הר סיני, ואתגלי כו', כי הקב"ה מלא כל הארץ כבודו, רק שמקודם היה נסתר כנ"ל. דהיינו בימים אלו הקב"ה גילה את עצמו שכל אחד יכול להגיע ולראות את החיות שנמצא בכל דבר, עד אז אמרו איה מקום כבודו, המלאכים עד היום אומרים איה מקום כבודו אבל אנחנו בני ישראל אנו יכולים לרדת למקומות נמוכים מאוד ולהגיד הנה אלקינו זה קוינו לו ויושיעני. כתוב בקבלת התורה שכל החולים נתרפאו, לכאורה איך זה עובד, אלא חולה נקרא שיש מקום מסוים ששם אור ד' לא מתגלה לשם וממילא נהיה חולה שם, אבל אדם שחי עם הקב"ה אזי נתרפאו לגמרי, נכות נקרא ששם אין אור ד' שמחיה את אותו נקודה, וברגע ששומעים את הקב"ה אז כולם מתרפאים.

בשבועות קל מאוד להגיע לחקב"ה

ולכך נקרא יום הביכורים, שנדבק עתה הכל בבחינת הראשית, ונתחדש על ידי זה. עכשיו שכולם חוזרים לשורש ולראשית של כל דבר אז אפשר לשמוע אנכי ד' אלוקיך, הקדושת לוי אומר בפעם אחד שכל שנה בקבלת התורה אפשר לשמוע אנכי ד' אלקיך ובמקום אחר כותב שבכל יום אפשר לשמוע, אלא הכל תלוי בך בעצם כל אחד יכול להגיע כל יום לשמוע את הקב"ה, אלא בכל יום צריכים התבוננות והתבודדות להגיע לזה, בשבועות אם הוא לא עסוק בדברים אחרים הוא יכול מיד להגיע לזה בלי שום בעיה.

אדם צריך כל יום לשמוע השגחה פרטית מחדש

ונתחדש על ידי זה. כל העולם מתחדש על ידי זה. כתוב המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, מצד אחד כתוב שאין תורה חדשה ומצד שני כתוב שכן יש תורה חדשה, אלא ההסבר הוא שמחדש הלכות, בתורה מצאנו פשט רמז דרוש סוד וזה צירופי אותיות כל יום הקב"ה עושה צירופי אותיות חדשים, וכן כתיב מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, אם שמתם לב כשאני פוגש אתכם אני שואל מה חדש, דהיינו אם שמעתם נקודה חדשה בהשגחה פרטית באותו יום בהבנת הנפש שלכם, וזה על ידי שאדם חי עם החסר אונים שלו והיסוד האין שלו ועד כמה שהוא שפל אז יכול להגיע לראות את הקב"ה. החידושי הרי"מ אומר שיש עשרה מאמרות שזה הסתר לעומת זאת יש עשרת הדברות שזה נגלה וזה מגלים על ידי העשר מכות, כל מכה הוא חסר אונים שדרכו מגלים את הקב"ה.

חקב"ה מחדש הלכה בכל יום בישיבה של מעלה

ופירשו רבותינו ז"ל בטובו - בהתורה, כנ"ל, שפנימיות חיות מעשה בראשית מהתורה, ובכל יום מתחדש גם כן מעשה בראשית בדרך נסתר. בשפ"א (בא תרנ"ט) שהקב"ה מחדש בטובו בכל יום מעשה בראשית, והוא הצירופים הנעשין מכ"ב אותיות התורה, שמתחדש תמיד צירוף אחר, ועל זה איתא בכל יום הקב"ה מחדש הלכה בישיבה של מעלה.

חקב"ה נותן שכל ישר לתלמידי חכמים

באוהב ישראל איתא: וכיון שבריאית העולם היתה על ידי התורה, על כן מוכרח שהחידוש של מעשה בראשית בכל יום הוא גם כן על ידי התחדשות בהתורה והלכות שמחדשין הצדיקים שבכל דור ודור בכל יום ויום, וזהו דברי המדרש שהקב"ה מחדש בכל יום, ר"ל שהש"י משפיע ומופיע שכל זך ובינה ישרה לתלמידי חכמים העוסקים בתורה ומצוות

לשמה, ולזה המה מחדשים בכל יום הלכות, ועל ידי זה מתחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית.

על ידי היצר הרע מגיעים ליתרון האור מן החושך

עבודת ישראל שואל הלא הקב"ה ברא את כל העולם ובשביל מה ברא גם את הרשעים, והלא במאמר אחד יכול להיבראות, אך התירוץ הוא, דאם כן לא היה שכר ועונש, כי זה העולם היה יהיה דוגמת עולם המלאכים שאין בהם שכר ועונש כלל, מחמת שאין להם יצר הרע ומסתכלים תמיד באחדותו ורוממותו ולא יחשו כל ימיהם מעבודתו כי מחוייבים המה בזה. גלל כן עשה וברא השי"ת זה העולם התחתון והיצר הרע והס"א וכוחות הטומאה, כדי להבחין ביתרון האור מן החושך, דהיינו הרשעים אשר במחשך מעשיהם, והצדיקים הם הצנע לכת עם השי"ת. וזה היה מחסד השי"ת על עושי רצונו כדי להרבות שכון. ושנה החכם תיבות להיפרע לשון גילוי, כמו מל ולא פרע, שממעשה הרשעים מתגלה ליתן שכר טוב לצדיקים.

אל תגיד שאתה לא יכול אלא לא רוצה

כנודע שהוא עיקר העבודה, ואלו נברא העולם בזה המאמר לחוד בבראשית, היו הכל פונים לאחדותו ולא היה שום יצר הרע, והיו הכל משתוקקין ומתלהטים תמיד לעבודתו יתברך שמו בלי בחירה, והשי"ת רצה לזכות את ישראל לפיכך ברא בעשרה מאמרות בשה ימים כל היצור, לרמז בזה שהרשות נתונה לכל העולם לעשות כרצונו וחפצו להרע או להיטיב בלי שום הכרח. אל תגיד שאתה לא יכול ולא מסוגל אלא לא רוצה.

יש אנשים שמדברים בחוצפה כלפי שמיא

ועל זה רומזין הרקיעין, שנאמר יהי רקיע ויהי מבדיל, ויעש את הרקיע, רומז על זה שעשה רקיע והבדל בפניהם, ועשה מסך ופרש ענן לכסות על הקודש, כלומר שיהא יוכל אדם לדמות כאלו השי"ת סר השגחתו מזה העולם ועולם כמנהגו נוהג, עד שבכוח החטא כמעט דוחק רגלי השכינה כדאיתא ולא עוד אלא שאומר תן לי מקום, והוא מדבר עם חוצפה כלפי שמיא, ועשה מסך בפניהם שלא יתסכלו לאחדותו יתברך שמו שיהא אפשר לבריות לומר שאין הקב"ה משגיח בעולם ח"ו.

עיקר השכר ועונש בא באמצעות הרקיע

עיקר ותכלית הבריאה סוף מעשה במחשבה תחלה. ועיקר השכר ועונש בא באמצעות הרקיע שהוא מסך מבדיל בין מים עליונים שהם מחשבות קדושות לתחתונים שהם מים הזדונים. והבחירה לאיש אם לעלות במימי החסד דלעיל או מלרע מהחוט של חסד. ואנו משבחין ואומרים האל הפותח בכל יום דלתות שערי מזרח ובוקע חלוני רקיע, והשי"ת הוא הפותח, שבכל יום כרוזין נפקין, והעובד ד' הוא המחזיר והבוקע כדרך שאומרים על המתפלל בכוונה בוקע חלוני רקיע.

על ידי ההשתוקקות חוזרים למקור ושורש

וענין החזרה שאנו מחוייבין להחזיר להשם יתברך כל החושים והכוחות הראות והשמע כו', על דרך כי ממך הכל ומיידך נתנו לך. כי זה כל האדם מחוייב תמיד להשתוקק אל זה להעלות

נפשו למקורה ומתי אבוא ואראה את פני אלקים חיים, ובשביל זה היה המחשבה הקדומה שעלה ברצונו הפשוט לברוא העולם ואדם עליה שמה נקרא, כי היה כן המחשבה והכוונה שיקשר האדם נפשו למעלה בשורשה שורש העליון בגודל תשוקה לשוב למקורה כאשר יהיה לבסוף. וזה הוא עיקר העבודה. ולזה נתן לנו השי"ת מצות הספירה לתקן ולברר זאת שהם שבעה שבועות מספר היובל.

ברגע שיש עזר אלוקי אין יצר הרע

[נחזור לשפ"א שהתחלנו]. היוצא לנו שכל שנה זה נסתר ובימים האלו זה מתגלה החוצה. ובכל יום מתחדש גם כן מעשה בראשית בדרך נסתר, ובשבועות נתגלה יותר, שיש ביטול יצר הרע. אדם שיש לו לכלוך בבית שם מתקבצים כל החיות הקטנות, וברגע שמנקים זאת כולם בורחים משם. אותו דבר ברגע שאין יצר הרע אז ושם יתפרדו כל פועלי און, וברגע שאדם חי עם הקב"ה אז הוא עוזר לו שיוכל לראותו, וברגע שיש עזר אלוקי ממעל היצר הרע לא יכול להתקרב אליך כלל. גם כן על ידי שנתגלה שגם חיות סטרא אחרא מנקודה פנימיות כנ"ל. לא רק שאתה חי משם אלא גם הסטרא אחרא אין לו חיות עצמיות ומה שיש לו הם מאת הקב"ה, והחיות שהקב"ה נתן לך הוא בשביל השכר שיהיה לך.

צריכים לדעת מה שאני מגלה את הקב"ה גם זה מהקב"ה

וזה שתי הלחם שמניפים, פירוש א"ז מו"ר זצלה"ה כי יש לחם משמים, והוא התעוררות מחסד ד', ויש לחם מן הארץ, והוא על ידי מעשים טובים מתחתונים כו' עיין שם. יש איתערותא דלתתא ויש איתערותא דלעילא. ושניהם צריכים תנופה, לדעת שמה שיש לך שזה לא שלך והכל מאת הקב"ה, וגם מה שאתה מגלה אתה אף פעם לא תגיע לסוף כי יש שמים ושמי שמים. לידע כי מכל מקום חיות של מעשה תחתונים גם כן רק מהשי"ת. ממך הכל דבר ראשון אדם צריך לגלות שכל דבר מאת הקב"ה, ואח"כ ומידך נתנו לך אפילו זה בעצמו שאני מגלה נקודה בעבודת השם שגם זה מאת הקב"ה.

בשעת קבלת התורה נתבטל כל החיות לשורשו

והכלל, שכל החיות צריך תנופה בשבועות, ביום הזה עבודה שלנו הוא להחזיר כל דבר להקב"ה מאיפה שזה הגיע. שעל שם זה נקרא שבועות, ואמרו מושבע ועומד בהר סיני, והיינו שבשעת קבלת התורה נתבטל כל החיות לשורשו, עד שבאמת יצאתה נשמתן, והוא ביטול כל חיות ורצון שבז' מידות שכוללן כל האדם, כמו שכתב מו"ז ז"ל על ענין שבועה, עיין שם.

בימי הספירה לברר המידות

וז"ל: והיינו כי ענין השבועה שכל השבע מדות שבאדם ורצונו הם בדבר הזה שיהיה כן, על ידי שהוא עיקר חיות האדם חל שם שמים, ועל ידי שמבררין בכל המידות שיהיה כן ועל ידי זה ואקיימה, שנשאר היטיב כן בלב האדם כנ"ל. וזה הז' שבועות שמיציאת מצרים עד קבלת התורה, שביררו כל המידות בפרטות לקבל התורה בכל החיות שבאדם, וזה השבועה של קבלת התורה וענין הספירה, ששבועה זו הועילה לקיים התורה כנ"ל.

על ידי התורה מקבלים תוספת מרובה על העיקר

[נחזור לשפ"א שהתחלנו]. ואיתא שהתורה החזירה נשמתו, משיבת נפש. ולא רק שהחזירן אלא שזה מגיע בתוספת מרובה על העיקר, אנכי ארד עמך ואנכי אעלך גם עלה, ברגע שאדם נותן מסירות נפש אז הוא מגלה נפש חדש שלא היה לו מקודם.

צריכים להגיד תהילים אפילו שלא מבינים שום דבר

כלום יש משיא בתו והורג אנשי ביתו כו'. וז"ל המדרש: שכיון שבאו לסיני ונגלה להם פרוחה נשמתם על שדבר עמהם, שנאמר נפשי יצאה בדברו, אבל התורה בקשה עליהם רחמים מלפני הקב"ה, יש מלך משיא בתו והורג אנשי ביתו, כל העולם כולו שמחים ובניך מתים, מיד חזרה נשמתו, שנאמר תורת ד' תמימה משיבת נפש. פירוש, תורת ד' תמימה, שכל הנבראים רק מחיות של התורה, וזה תמימה, אדם צריך לחפש בתורה את החיות שמחיה אותה. ועל ידי התורה אפשר להגיע לאמונה. וזה הענין להגיד תהילים אפילו שאתה לא מבין שום דבר אבל זה מעורר אותך לאמונה.

על ידי התורה אפשר לחזור להקב"ה

שכל הנמצאים נמשכים ממנה, ולכך בכוחה להחזיר נפשות של בני ישראל לשורשן, אדם שמתנתק מהתורה יכול לחזור ולהאיר בחזרה על ידי התורה, שזה עיקר כוח התורה להיות מושלת גם בנבראים, כמו שאיתא אומן הביט וברא כו'. וז"ל המדרש: התורה אומרת אני הייתי כלי אומנתו של הקב"ה. בנוהג שבעולם מלך בשר ודם בונה פלטין, אינו בונה אותה מדעת עצמו, אלא מדעת אומן, והאומן אינו בונה אותה מדעת עצמו, אלא דיפתראות ופינקסאות יש לו לדעת האידך הוא עושה חדרים האידך הוא עושה פשפושין, כך היה הקב"ה מביט בתורה ובורא את העולם. דהיינו לחזור ליצור היצרן שבנה כל דבר.

על ידי התורה אפשר להשתנות לגמרי

זה שנקראו אנשי ביתו, שרצון התורה להיות עולם הזה רק כפרוזדור לטרקלין כו'. וזה שאמרו בראתי יצר הרע בראתי תבלין, דהיינו לא השארתי אותך לבד במערכת, תבלין הוא לא מאכל אלא תבלין כדי שנוכל לאכול, אותו דבר היצר הרע מחביא לנו את המציאות לחיות עם הקב"ה אבל על ידי התורה אפשר לחזור להקב"ה, שבכוח הביטול לתורה יוכל להחזיר ולהשיב נפשו ורצונו, העיקר שיהיה בטל רצונך מפני רצונו, אף שנמשך כבר לדברי היצר הרע, וזהו משיבת נפש. ועל ידי התורה אדם יכול להשתנות לגמרי למשהו אחר. ואפשר לראות על אלו שמקשיבים לשיעור כל יום בבוקר.

בעצרת אין בעיה בלכם

זה שאמרו הכל מודין בעצרת דבעינן נמי לכם, רגיל לכם זה דבר מסוכן מאוד, אבל בעצרת שהיה אז כזה גילוי גדול של הקב"ה שאין בעיה שהיה ג"כ לכם, שניתן בו התורה, וקבלת התורה הוא התגלות גם בעולם הזה, כי הלא התורה קדמה, רק שנתלבשה עתה להיות בעולם הזה גם כן. וכתוב נמי לכם, להיות בטל להתורה.

בעצרת אפשר לקחת טהרה לכולם

וי"ל הכל מודין, מודין מכלל דפליגי, אלא כל השנה הגשמי מנסה להסתיר לך ולשגוע אותך שלא תיגע לרוחניות כלל, אבל בשבועות זה משהו אחר והיינו שבעצרת כל הנבראים והטבע מתבטל ונמשכין לשורש חיותם, כנ"ל, ביטול יצר הרע. כמה שזה קשה כל השנה לראות את הקב"ה ביום חג השבועות אפשר לקחת טהרה לעצמו ולילדים שלך. ומהר"ל ז"ל כתב שלכך יש ביטול יצר הרע, כי בלא זה שהתורה תבלין לדחותו לא היה נברא כלל, עיין שם. כי אם היה יצר הרע לא היה מצב לתת את התורה כלל. ואם לא היה לך כוח לבטל את היצר הקב"ה לא היה נותן לך אותו כלל.

אדם שעוסק בתורה אין לו מה לפחד מחיצר הרע

וז"ל: משל לאדם שהכה את בנו מכה גדולה, והניח רטיה על גבה, ואמר לו, בני, כל זמן שרטיה זו על גבי המכה אכול מה שהנאתך ורוחוץ בין בחמין ובין בצונן, ואם אתה מעבירה הרי היא מעלה נומי. כך אמר הקדוש ברוך הוא, בני, בראתי יצר הרע ובראתי לו תורה תבלין, כל זמן שאתם עוסקים בתורה אין אתם נמסרים ביד יצר הרע, שנאמר הלא אם תיטיב שאת, ואם אין אתם עוסקים בתורה אתם נמסרים בידו, ע"כ. אם באים לשיעור בבוקר הרי טוב ואם ח"ו לא אזי נמסרים בידו.

כשהבעל הבית נמצא כולם עובדים

ופירוש זה, כי לא יכול יצר הרע לשלוט על התורה, כי איפה שהקב"ה נמצא אין שם יצר הרע ושם יתפרדו כל פועלי און, שהיא סדר הנמצאים אשר הם נבראים עליו, ולפיכך התורה היא תבלין ליצר הרע, שאינו יכול למשול על האדם ולהוציא את האדם עד שיצא האדם חוץ מן הסדר אשר ראוי, שזה אינו יכול, כשהבעל הבית נמצא כולם עובדים וכשהוא לא נמצא אזי כולם עוסקים בשטויות ולא עובדים כמו שצריך להיות. ומפני זה מעלת התורה שאין יצר הרע שולט עם התורה.

כל פירוד הוא בגלל שחסר לך תורה

ואם לא היתה התורה שהיא רטיה ליצר הרע שלא יוכל להוציא את האדם חוץ מן הסדר, לא היה נברא היצר הרע, שלא היה יכול האדם לעמוד נגדו, אין מציאות לעמוד נגד היצר הרע בלי התורה. אבל התורה היא שמירה מן יצר הרע, ולכך ביום מתן תורה היו מביאים שתי הלחם שהיו של חמץ, כי היצר הרע הוא שאור שבעיסה, ומצד התורה נמצא יצר הרע, ואם לא כן, לא היה נמצא, מפני שאין יכול לעמוד נגדו. ועוד מורה דרך, כי אין צריך להרחיק אותנו היצר הרע עם התורה, ולכך המצוה להקריב החמץ ביום מתן תורה. כל פירוד הוא בגלל שחסר לך תורה, כל יצר הרע הוא בגלל שחסר לך יצר הרע, אבל אדם שחי עם הקב"ה הוא מתחבר לכל דבר ושם יתפרדו כל פועלי און, הלב שמחה היה אומר שהתורה בעצמו הוא ברכה ושיהיה עם הצלחה.

שִׁיעוּר ב'

יום ב' כח' אייר

השיעורים מעתה הוא בספר הק' מאור עינים'

איתא במאור עינים (ד"ה וידבר ד') וידבר ד' אל משה במדבר סיני וגו' באחד לחודש וגו' לאמר שאו את ראש כל עדת בני ישראל וגו' במספר שמות וגו'.

כל יהודי יש לו חשיבות בפני עצמו

כל יהודי צריך לדעת שיש לו חשיבות בפני עצמו, ישראל אע"פ שחטא ישראל הוא, ולא משנה באיזה מקום הוא נמצא אפילו במקום הכי נמוך תמיד יכול לעלות בחזרה והיה עקב תשמעון, הרמב"ם אומר אם לא תגמור להעלות משם כל דבר בפעם הזאת תצטרך להתגלגל פעם נוספת ואז לגמור אותו. וכמו שאנחנו מספרים תמיד שאדם צריך להגיד לעצמו כמה פעמים ביום מי אתה ומה אתה מחפש כאן. יש אנשים שעסוקים כל היום רק עם כבוד כאלו אנשים הם חיים מנותקים ולא יגיעו אף פעם לתכלית שלהם בעולם, וברגע שאדם מכיר את המטרה שלו לשם מה הגיע לעולם שם מתחיל התיקון שלו. והעיקר לשנות כיוון.

קשיות על הפסוק

וצריך להבין מהו לאמר, שאין שייך כאן לאמר לישראל, כיון שהציווי היה למשה לבדו לפקוד את ישראל. הלא הקב"ה רצה שאתה בעצמך תפקוד את בני ישראל וזה לא קשור לבני ישראל כלל, א"כ מהו לאמר לישראל מה שייך לאמר להם.

מה שחשוב סופרים

אלא מהו הענין של לספור את בני ישראל, אלא דבר שחשוב לך סופרים אותו ומה שלא חשוב לך לא סופרים, ומה שחשוב סופרים אותו כמונה מעות, הקב"ה סופר את בני ישראל כי הוא צריך כל יהודי ויהודי וכל אחד יש לו חשיבות בפני עצמו, וזה על ידי השם שנתנו לו כשנולד, האור החיים הק' אומר שהקב"ה מכניס רוח הקודש להורים איזה שם לקרוא לילד, ולפי השם זה התיקון שלו בעולם.

השם מראה על התיקון שלו בעולם

אני זוכר כשאני הייתי נכנס להביא לה רבי היה אומר בכוונה גדולה ישראל חיים, בהתחלה לא הבנתי מה הוא רוצה ממני אבל ידעתי אם הוא אומר את זה כנראה שיש לו כוונה בזה, בסוף גליתי שהשם הזה הוא במספר כמו ד' מלך ד' מלך ד' ימלוך לעולם וועד. צדיקים כידוע היה מאוד עסוקים בשמות איזה שם לתת וכן הלאה. והוא כנ"ל שהשם של אדם מראה על התיקון שלו בעולם.

בני ישראל יש להם שם בפני עצמו

אך הענין הוא, דכתיב לגבי הכוכבים: המוציא במספר צבאם, היינו, שכל אחד מהכוכבים יש לו מספר לעצמו. והיות שישראל נמשלו לכוכבים א"כ ילפינן מזה, שהשי"ת מוציא במספר את צבא ישראל, שכל אחד מישראל יש לו מספר לעצמו. דהיינו הכוכבים משרתים

את הקב"ה וכל אחד יש לו מספר ושם בפני עצמו, אותו דבר בני ישראל יש להם שם בפני עצמו ומספר, דהיינו שכל אחד ואחד יש לו חשיבות בפני עצמו.

אי אפשר שיחסר אף אחד מישראל

וכיון שכל אחד יש לו מספר לעצמו, אי אפשר שיחסר שום אחד מהם ח"ו, כשאדם נמצא כאן יש לו מספר וכשלא נמצא כאן אין לו מספר, המספר הוא לא הגוף אלא הנפש, אדם יכול להיות כאן ולא להיות כאן, וממילא שמוכרחים להיות תמיד שלמים, וככה יהיה הגאולה, וכמו שכתוב ובנחה יאמר שובה ד' רבבות אלפי ישראל, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אין השכינה שורה בפחות מב' אלפים וב' רבבות מישראל. ב' אלפים זה אלפיים וב' רבבות זה עשרים אלף. ומסביר הבן איש חי שיש עשרים ושתים אותיות בתורה בהתחלה כל אחד הוא נפרד, בעולם העשייה הם יחידים בעולם יצירה הם עשרות בעולם הבריאה הם מאות ובעולם אצילות הם אלפים, וככה זה יוצא עשרים ושנים אלף.

כל יחודי יש לו תפקיד מסוים בעולם

דהיינו צריכים להכניס את הקב"ה לא רק בעולם העשייה אלא עד למעלה שזה עולם אצילות ולא רק נפש רוח ונשמה אלא גם בחיה יחידה שזה חכמה ואז אדם מגיע לשלימות, כי העיקר הוא להגיע לרבבות אלפי ישראל שזה עד עולם אצילות ששם יש את השלימות. ואם יש יותר הוא יותר טוב, ככל שאדם מתבטל יותר הוא מגיע לעוד יותר, אך מהמספר הזה אי אפשר שיחסר. כל מפקד סופר כל יום בבוקר את כולם לראות שלא חסר אף אחד מהקבוצה שלו, וזה אומר שסופרים את כל אחד כי כל אחד יש לו את התפקיד שלו בעולם ובשביל הוא נמצא כאן, וח"ו אם זה חסר אחד מהם.

האותיות הם שורש הנשמה של כל אחד

וסיפא דקרא לכולם בשם יקרא. איך אני יודע זאת, הוא משום שיש לכל אחד שם וזה מראה שיש לו תפקיד מה לעשות בעולם, ששמו של אדם הוא נשמתו. כי האותיות של שמו, הם שרשו וחיותו, איסתכל קוב"ה באורייתא וברא עלמא על ידי התורה נברא העולם ובכל דבר יש שם החיות של הקב"ה, ואותיות של שמו של האדם זה בעצם מחיה אותו וזה מגיע עד למעלה, והיו צדיקים שהיו עסוקים בלהוריד שמות או בלהוסיף שמות הכל לפי שורש נשמתו של אותו האדם, וכן אנו אומרים בסוף תפילת שמונה עשרה פסוק ששייך לשמו הפרטי של כל אחד, כי האותיות האלו הם שורש נשמתו וזה מחיה אותו.

על ידי החיות אדם לומד ומתפלל

כי האותיות של שמו, הם שרשו וחיותו, ובהם הוא עובד ד' ומתפלל. זה הכוח שלך לעבוד את הקב"ה ולהתפלל. לולי ד' עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי הגוף בעצמו הוא דבר מת, החיות שיש בתוכו זה מה שמחיה אותו, אבל החיות בעצמו אדם יכול לקחת זאת לגשמי או לרוחני, ומשום הכי נותנים לך שם שזה מחבר אותך עד למעלה לשורש שלך.

אדם יש לו בחירה לאן לקחת האותיות

ובפרשת ויקהל איתא: כי השם שקוראים את האדם, האותיות הם חיותו, וכך קוראים אותו בשמים. ועם חיות וקדושות האותיות שבשמו, הוא יכול לעבוד את השם כל ימיו, אבל אחר

שיבחר בטוב. תלוי לפי הרצון שלך בכל דבר. **כי הבחירה חפשית.** ראה נתתי לפניך את החיים ואת הטוב ואת המוות ואת הרע. אבל ובחרתי בחיים אתה צריך לראות שהבחירה שלך יהיה בטוב, ואם אתה בוחר בטוב אז השם שלך יעזור לך לטוב, וכמו אנרגיה אפשר לבנות מזה עיר ואפשר לשרוף עיר עם זה.

הרשעים לא זוכרים את שמם לאחר מיתה

אבל הרשעים הם לוקחים את זאת לשרוף את העיר, ואז כשמגיעים למעלה ושואלים אותו איך קוראים לך ר' איד, הרשע לא יהיה לו מה לענות אני אף פעם לא השתמשתי עם השם שלו לדברים טובים אני אף פעם לא הוצאתי צקים מכיסי, **ולכן הרשעים אינם יודעים לאחר מיתה את שמם. היינו, כי לא עבדו את ד' עם האותיות הקדושות שבשמם. ושואלין אותם, לא שואלים אותם סתם מה שמם אלא מה עשית עם האותיות הקדושות שבשמך. וואס האסטו אויף געטוהען מיט דיינע אותיות פון דיין נאמען.**

למה שלבו נמשך שם התיקון שלך

עכשיו איך אדם יכול לדעת מה עליו מוטל לעשות, איתא **בישמח לב** (פסחים): **ואמנם, כל אדם יכול להבין ולידע בשביל מה נתגלגל, כי כשרואה שלבו נמשך מאוד אחר איזה מצוה יותר משאר, ידע שבשביל זה נתגלגל, שחיסר למצוה ההוא. וכן, כשרואה שנמשך אחר איזה עבירה יותר משאר, ולבו בוער בה, ידע שחטא בגלגול ראשון בזה, וצריך לתקנו, ועל ידי זה יתקן הדבר ויתקן השם שלו. וזהו כל זכר לגולגולתם, שיזכור על ידי דבר מה נתגלגל, ולא ישכח מלתקן.**

אין מציאות שאדם כולו צודק והשני אשם

והנה, כל נשמה יש לה שם בקדושה, שהשם הוא עצם החיות שלו. וכנגדו יש לו שם בקליפה, שהוא מבחינת הרע. שהכל כלול מטוב ורע מחטא אדם הראשון. וצריך האדם לתקן החלק הרע שלו, והשם שבקליפה. דהיינו אדם נולד עם חיסרון מיום היולדו. ר' אשר היה אומר שאדם לא יהיה עסוק בלהאשים אחרים ולהצדיק את עצמו, כי אין מציאות שאדם כולו צודק והשני כולו אשם, וברגע שאדם עסוק רק בלהאשים את השני אף פעם לא תגיע להקב"ה, וברגע שאתה רואה את החיסרון שלך אז תגיע להקב"ה.

אדם נברא על הזר

הרה"ק רבי מיכל מזלוטשוב זי"ע אמר אדם נברא על הזר. ומביא משל לאדם שנסע על הזר ונרדם וכשהגיע למעלה שאל את הבעל עגלה איפה אנחנו, ענה הבעל עגלה על הזר, אמר לו הבעל הבית שאנחנו עוד למטה וזה לא יכול להיות, ענה לו הבעל עגלה אתה נרדמת אבל אנחנו למעלה. אותו דבר בעבודת השם אדם נברא על הזר, דהיינו אדם יש לו מה לתקן מהרגע הראשון, יש לו לתקן מהדורות הקודמים ויש לו כל הזמן דברים חדשים שעליו לתקן.

צריכים להוציא את החיות שיש בתוך הקליפות

ר' אשר היה שהחיות של השם שלך נכנס לתוך הקליפות, ועכשיו עבודה שלך לתקן אותו, ואיך אני יודע מתי לתקן אותו, אלא איפה שקשה לך שם יש עבודה שלך לתקן, וברגע שאדם מתחיל ללמוד או להתפלל אז הניצוץ שלך רוצה שתגאול אותו וממילא מתחיל להשתולל,

אבל הסטרא אחרא יודע שברגע שתוציא ממנו את הניצוץ לא יישאר ממך כלום, א"כ דווקא במקום החלש שלך ובמקום הקשה שלך שם צריכים לתת עבודה לתקן ולהעלות שם כל דבר, ואיפה שקשה לך תיידע ששם הניצוץ שלך נמצא שרוצה לגאול את עצמו והסטרא אחרא לא נותן לו לצאת וממילא מתחיל להשתולל מאוד. ומפעיל עליך קנאה תאוה וכבוד העיקר שלא תזוז משם כלל.

הרשע שוכח בשביל מה הוא הגיע לעולם

ולכן, הרשע שוכח השם שלו במיתתו, דהיינו השם שבקליפה שלא תיקנו, והיינו השכחה עצמה, שלא שם על לבו לתקן. דהיינו הוא שוכח בשביל מה הגיע כלל לעולם, וכדי שאדם יגיע לתיקון שלו הוא צריך לדעת מי הוא ומה הוא מחפש כאן. וזהו שאו את ראש בני ישראל במספר שמות, לספור שמות לא צריכים כאן כי משה רבינו ידע את כל התורה כולה ואת השם של כולם בפרטות ממש. אלא כאן היה ספיר וזיכוד, יכול להיות שקוראים לו ככה אבל זה לא הוא.

אדם מחליט מה לעשות עם שמו

כ"ק אאמו"ר זצ"ל היה מספר שהיה בחור בכפר שאבא שלו החליט לשלוח אותו ללמוד משהו בעיר ליד, ושלח אותו לאיזה דוד שייקה אותו ללמוד אומנות מסוים ויהיה לו ידע ויהיה לו ממה להתפרנס. כשהגיע אמר לו דודו שעד עכשיו קראו לך ישראל מעתה השם שלך יהיה איזידוף. ואחרי זמן מה שכח מהשם שלו המקורי. וכשאביו נפטר והיה עליו לגשת לעמוד להתפלל כשהגיע לצור ישראל אמר צור איזידוף קומה בעזרת איזידוף. דהיינו אדם מחליט בעצמו מה יהיה השם שלו באמת.

אדם צריך לזכור בשביל מה הגיע לכאן לעולם

אהבת ישראל מויזניץ זי"ע פגש ילד ושאל אותו איך קוראים לך, וענה ישראל. אמר לו הרבי גם לי קוראים ישראל, וזה שם מאוד קדוש ולי כבר קוראים רבי ולא ישראל אתה שעדיין נקרא ישראל תנצל אותו. שיהיו מזככים ומספרים, מלשון ספיר וזיכוד, שהנשמות שיש להם בחלק הרע למתקו בטוב ושם של הקדושה, ואז לא ישכח השם שלו. וזהו כל זכר. דהיינו כל אחד יכול להבין ולידע בשביל מה הגיע לכאן.

סבא שלך קוראים ככה אבל מי אתה

[נחזור למאור עינים שהתחלנו]. כי האותיות של שמו, הם שרשו וחיותו, ובהם הוא עובד ד' ולומד ומתפלל. ולכן, הרשעים אינם יודעים שמם, רצה לומר, שאינם יודעים למה נתנו לו אלו האותיות של שמו. הוא יכול להגיד לך אחרי איזה זיידע הוא קראו אבל מי הוא בעצמו הוא לא יכול להגיד לך, סבא שלך קראו לו ככה אבל מי אתה.

הסוס אמר שהוא סוס

היה סוס של המלך שנאבד ביער בלילה, והחיות הטורפות שהיו שם הריחו שיש להם אורח להיום בלילה וזה כדאי מאוד לכולם. והסוס היה עליו יהלומים ותכשיטים וזה האיר את כל היער, וכולם הגיעו לראות מה זה ומי זה, אבל אף אחד לא היה מסוגל לפענח במה מדובר. עד שהגיע השועל ושאל אותו מי אתה, ענה הסוס שאני קשור למלך ואני לקחתי את המלך

הזה ואת המלך ההוא, אבל השועל שאל אותו מי אתה, ענה הסוס שהוא נכד של ההוא והוא קשור למלך הזה, והשועל בשלו מי אתה, וככה הלך שיחה הולך וחוזר, עד שהסוס אמר שאני רק סוס פשוט. דהיינו אדם יכול להגיד שהוא נכד של ההוא ושל ההוא עד שהוא מודה שהוא סוס פשוט. ר' אשר היה אומר שכל סבא זה עוד אפס וזה כלום.

הבן שלך הגיע לעולם לתקן מה שקלקלת

דהיינו כל אחד מקבל בתוך השם שלו כוח מיוחד רק השאלה מה הוא עושה עם זה. **שהצדיק, הוא עובד בהן השי"ת, ולומד ומתפלל, לא כן הרשעים.** שאלו את ר' אשר מה צריכים לכוון כשנותנים את השם לילד, וענה שצריכים לכוון שהוא יהיה יותר טוב ממך. דהיינו הוא הגיע לכאן כדי לתקן מה שאתה קלקלת. **הרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זי"ע** אמר שבני ישראל הם כמו סולם כל אחד הוא עוד מדרגה וכל אחד נותן את היד לשני עד שמגיעים למעלה להקב"ה.

הקב"ה צריך את כולם אפילו נשמות שנפלו

כללא דמלתא, אי אפשר שיחסר שום אחד מישראל, ואפילו נשמות שנפלו, לא משנה מי אתה הקב"ה צריך את כולם, והעיקר שלא תהיה עסוק עם העבר ועם העתיד אלא עם הווה, לדעת אתה נושם עכשיו תגיד תודה להקב"ה, כל יום בבוקר כשאדם קם ורואה שנושם תגיד תודה להקב"ה ומשם תוכל להמשיך הלאה ולתקן הכל, **דהיינו נשמות הרשעים,** לפי הפרי הארץ צדיק נקרא אחד שמקשר כל דבר להקב"ה ולשורש שלו ולחיות שלו, ורשע נקרא שחי בנתק גמור מהקב"ה, **אי אפשר שיאבדו ח"ו,** כי כל אחד נשאר מחובר לעולם, רק לא תיקנו את החלק הגוף שלהם שהיו צריכים לתקן, ובמקום להעלות את הגוף לנשמה לקחו את הנשמה ושיעבדו אותו לגוף, וברגע שתיקח את הגוף שיהיה מרכבה לנשמה ולא הפוך אז חזרת למטרה שלך.

הקב"ה חושב לבל ידח ממני נידח

והוא יתברך חושב מחשבות לבלתי ידח ממנו נדח. הקב"ה אומר למשה רבינו אני צריך שתרים אותם למעלה, וכל זמן שאתה לא עושה את זה אני לא ייתן לך שום מנוחה כלל, **שאותו נשמה שנפל יתגלגל כמה פעמים, עד שיתוקנו ויתעלו כל הנשמות הנפולות. הביאלה רבי** היה אומר שכל הנשמות הנפולות הוא בגלל שלא מקפידים על נטילת ידיים כמו שצריך.

בחטא העגל חזר הזוהמא

וזה מה שהקב"ה אמר למשה רבינו וכן הוא התפקיד של כל מנהיג בישראל, כאן מיירי אחרי חטא העגל, **והנה, ישראל היו אז נשמות נפולין.** הנפילה הראשונה הייתה בחטא אדם הראשון שאז הייתה זוהמת הנחש, צרעת משכא דחוויא. ומאז יש לנו עצבות קנאה תאוה וכבוד, אבל כשהגיע להר סיני אז היה פסקה זוהמתן מזה שראו את הקולות, וראו שם את הקב"ה וכל אחד הראה באצבעו אנכי ד' אלוקיך והיה ברור מאוד מה המטרה שלנו בעולם, אבל בחטא העגל חזר הזוהמא. **כי כשעמדו על הר סיני פסקה זוהמתן, וכשעשו את העגל חזרה הזוהמא למקומה.**

כל אחד חייב לחפש אצל עצמו את הספיר ויהלום שלו

ולכן אמר הכתוב וידבר ד' וגו' לאמר לישראל, נכון שאני אומר לך לספור אבל סתם לספור אין לנו שום עניין, לדפוק כרטיס ולראות שאתה פה זה מצוין ונקבל שכר על זה אבל את עצמך לא הרמת עוד יותר, אני צריך שבני ישראל יספרו את עצמם וכל אחד יחפש אצל עצמו את הספיר ויהלום שיש לו בתוכו, שאו את ראש כל עדת בני ישראל, שכולם מוכרחים להינשא ולהעלות אף שנפלו. כל אחד יכול ויש לו את היכולת להגיע לזה, כ"ק אאמו"ר זצ"ל היה אומר והיה עקב תשמעון הלא הסוף יהיה שתשמעו להקב"ה ותעשו תשובה, א"כ ושמרתם ועשיתם כבר עכשיו למה צריכים לחכות לרגע אחרון.

ההנהגה הישראלית הוא שלית אתר פנוי מיניה

וברגע שאדם שומע מבטן שאול שועתי ומרים את עצמו משם הוא יכול להגיע למקומות הרבה יותר גבוהים, וזה ההנהגה הישראלית למצוא שלית אתר פנוי מיניה, וברגע שהקב"ה שלח אותך לשם יש לך את הכוח להיות שם, ואם לא היה לך שם כוחות לא היינו שולחים אותך לשם, והכוח הוא למשפחותם לשרשם לבית אבותם, כי אנחנו חלק מהאבות, וצריכים להגיע למעשה אבות. במספר שמות כנ"ל. כל אחד יש לו מספר מיוחד וכל אחד יש לו שם מיוחד.

הכי טוב לתקן עכשיו הכל ולא לחכות

שהשם הוא השורש שלו, ואם לא יעשו כן, אזי כל זכר לגולגלותם, ואם תגיד הלא היה כאן דווקא די טוב ומה איכפת לך לרדת עוד פעם, אומר הנועם אלימלך זי"ע הלא אתה לא בעל הבית על העסק ומי אומר לך לאן תגיע, אולי תיכנס לדומם או למקום אחר לגמרי וממילא כדי לך לתקן כל דבר כבר עכשיו. רצה לומר, שהרי אם לא יתקנו מעשיהם יהיו צריכין להתגלגל כמה פעמים עד שיתוקנו.

הניסיונות של היום הוא הרבה יותר מפעם

היה יהודי בירושלים רבי נטע צינווירט ז"ל שאמר פעם לנכדו להחזיר הלוואה בסך עשרים שקל, ואמר לו לך מהר ותחזיר אותו. שאל אותו נכדו סבא הרי זה סכום קטן ומה קול רעש גדול, ענה רבי נטע אם אני לא יחזיר אותו הרי אפשר להתגלגל עוד פעם בגלל זה ולעבור את הניסיונות שהבחורים ואברכים של היום עוברים אני לא יודע אם אני יכול לעמוד בזה.

איפה שזה כואב שם עבודה שלך

רצה לומר, שיהיו צריכין להתגלגל כמה פעמים עד שיתוקנו, ולמה להם להתגלגל, הלא טוב שיתקנו עצמם בפעם הראשון. והיסוד הוא איפה שזה כואב שם נמצא עבודה שלך, והעיקר שכל אחד יזכה לראות מה עליו לתקן בעבודת השם בעולם.

שיעור ג'

יום ג' כט' אייר

הקב"ה אוהב בני ישראל וממילא סופר אותם

איתא במאור עינים (ד"ה שאו את ראש) שאו את ראש גו'. פירוש רש"י: מתוך חיבתן מונה אותן כל שעה כו'. היות שהקב"ה אוהב את בני ישראל ממילא סופר אותנו כל הזמן. אך את מטה לוי לא תפקוד בתוך וגו'. ולמה באמת ספר אותם בנפרד. אלא פירוש רש"י: כדאי הוא לגיון של מלך להיות נמנה לבדו. סופרים אותם אבל לא עם כולם ביחד.

קושיות על הפסוק

לכאורה מה מונח מאחורי זה שבאמת סופרים אותם לבד ולא עם כולם? וצריך להבין, מה מעלה הוא שיהיה נמנה לבדו. או שסופרים אותם או שלא סופרים אותם, ומה המעלה לספור אותם בנפרד.

האם יש מספר לבני ישראל או שאין מספר

אלא כתיב: והיה מספר בני ישראל כחול הים אשר לא ימד ולא יספר וגו'. לכאורה יש כאן סתירה, בהתחלה כתוב והיה מספר דהיינו שכן יש מספר לבני ישראל, ואח"כ כתוב אשר לא ימד ולא יספר דהיינו שאין מספר לבני ישראל כמו שאין מספר לכחול הים, אי"כ האם יש מספר או שאין מספר כלל? ורמי בגמרא רישא אסיפא, והיה מספר אלא ימד ולא יספר.

עוד קושיות על הפסוק

ותירצו: כאן בעושי רצונו של מקום, אין להם מספר. וכאן באין עושי רצונו של מקום, יש להם מספר. לכאורה מה כל זה קשור לעבודת השם יתברך, האם יש מספר או שאין מספר? וצריך להבין, הלא השי"ת בירך את אברהם אבינו ע"ה, והיה זרעך כעפר הארץ גו' הרבה ארבה את זרעך וגו' וכחול אשר על שפת הים, לכאורה משמע שבני ישראל אי אפשר לספור אותם, וכמו חול שאי אפשר לספור כמו"כ בני ישראל. ומה תלוי בעושי ואין עושי, מכל מקום הברכה וההבטחה ראוי שתתקיים. הלא העיקר הוא שבני ישראל אי אפשר לספור אי"כ איך הגמרא תולה זאת בעושי ואין עושי רצונו של מקום. ועוד הלא הקב"ה הבטיח שנהיה כחול הים וזה לא קשור לעושה ואינו עושה הברכה והבטחה ראוי שתתקיים.

בעולם שנה נפש יש מספרים

אך השורש הוא, זה שהקב"ה הבטיח שאתה תהיה כמו חול הים תלוי באיזה מצב אתה נמצא באותו רגע, יש מושג שאפשר לספור ויש מושג שאי אפשר לספור, דהנה, יש כמה עולמות ויש להם מספר, שזה עולם האצילות עולם היצירה עולם הבריאה ועולם העשייה וכל העשר עולמות, והנבראים שהם שקועים בתוך העולמות יש להם ג"כ מספר. עולם שנה נפש בכל דבר יש מספרים, עולם יש רק עשר שנה יש עשר ימים נפש יש עשרה אנשים בכל דבר יש מספר.

אצל הקב"ה אין מספר כלל

אבל השי"ת הוא למעלה מן המספר, וכדאיתא בספר יצירה לפני אחד מה אתה סופר. אלא שיש שתי סוגי מספר, יש מספרים שיש להם לפני ואחרי מספרים, ויש מספר שלפניו אין שום מספר כלל, כי המספר הוא אחד, שנים, שלושה, ולפני אחד, שהוא למעלה מן המספר, שם אין שייך מספר כלל. המספר אחד היינו שלפניו אין כלום משא"כ מספר שתיים נקרא שיש מספר לפני ואחרי. אני זוכר שהיה זמנים שלא היה ספרים בנמצא, ואם היה למוכר ספרים כמה עותקים מספר זה היה יקר המציאות, והיו אומרים שיש לנו רק אחד ואין עוד בנמצא. אותו דבר מספר אחד נקרא שאין עוד אחד חוץ מזה.

הקב"ה הוא אגת הוא חד ולא בחושבן

וכמאמר הזוהר הק': **אנת הוא חד ולא בחושבן**, הקב"ה הוא אחד אבל מעל מספרים וחשבונות, שהוא יתברך למעלה מן החשבון והמספר. כי המספר הוא בזמן, וכמו שאמרנו מקודם שיש עולם שנה נפש ושם יש מספרים אבל הקב"ה למעלה מכל דבר. דרך משל, היום הוא אחד, ולמחר הוא שנים, והשי"ת הוא למעלה מן הזמן.

ברגע שחיים עם הקב"ה אנחנו בלי מספר

ולכן כשעושין רצונו של מקום, הקב"ה אמר למשה רבינו כשהם יעשו רצונו של מקום, אז אתם אחד כמו שהקב"ה הוא אחד, וברגע שלא עושים רצונו של מקום ואתה לא דבוק בהקב"ה באמת, ואתה לא חי עם השגחה פרטית ואתה לא חי שאתה מרכבה לשכינה, ואז אתה נפרד וממילא יש לך מספר, וברגע שעושים רצונו של מקום שהרצון הוא למעלה מן הזמן, רצון הוא למעלה מהחכמה ומהזמן, אז אין להם מספר, המחשבות והרצונות שיש לאדם הוא למעלה מהזמן ושם אין מספר כלל, שהם דבקים בהשי"ת, שהוא למעלה מן המספר.

המספר הוא לא על הכמות אלא על האיכות

דברנו שיש מצוי ויש רצוי, עבודת האדם הוא לחיות עם המצוי ולדעת שזה מאת הקב"ה ולבטל רצונך מפני רצונו, וברגע שאדם מכניע את המצוי שלו מגיע למצב שעושה רצונו של מקום, וברגע שאתה חי עם הקב"ה יצאת מהמספר מיד, א"כ הקב"ה לא אמר למשה רבינו האם לספור או לא לספור, אלא ברגע שהם דבוקים בהקב"ה מיד הם עושים רצונו של מקום וממילא אין להם מספר כלל, א"כ מספר לא הולך על הכמות אלא על האיכות שיש בכל דבר, יכול להיות איכות עם מספר ויכול להיות בלי מספר. כמותי זה עם מספר ואיכותי זה בלי מספר כלל, כי ברגע שאדם דבוק בהקב"ה אפילו בנקודה קטנה זה כמו כוח גרעיני שזה עוצמתי ביותר ואין עוד מלבדו, וברגע שאדם מבטל את עצמו הוא מגיע לאין עוד מלבדו.

צדיקים חיים בביטול גמור ולא מרגישים שנמצאים כלל

ולכן, כשעושין רצונו של מקום, שהרצון הוא למעלה מן הזמן, אז אין להם מספר, שהם דבוקים בהשי"ת, שהוא למעלה מן המספר. היו צדיקים שהיו בכל מיני מקומות ולא ידעו שנמצאים שם, כי היו בביטול לגמרי ולא הרגישו שנמצאים שם והיו למעלה מהזמן, אבל כשאין עושין רצונו של מקום, ואינם דבוקים בהשי"ת, לכן יש להם מספר. אם עוצרים אותך בדרך ושוטר שואל כמה אתם ברכב, אז אם אתם נכנסים מיד לחרדות אז יהיו כאן

הרבה יותר ממה שמותר, ואם אתם חיים עם הקב"ה אז השוטר לא יראו אף אחד, הכל תלוי במוח שלך, אם אתה במספר או שאתה לא במספר תלוי בהסתכלות שלך על כל דבר.

גוי לא יכול להגיע לדביקות ולאמונה בהקב"ה

ולכן, כאן שהיה אחר חטא העגל, ולא היו עושין רצונו של מקום, לכן היה להם מספר. וממילא התחילו לספור אותם. ולכאורה הרי הקב"ה הבטיח לאברהם שלא יהיו להם מספר כלל, אבל זה היה אם הם דבוקים בהקב"ה וחיים אחד איתו יתברך אז לא יהיה להם מספר, גוי לא יכול להגיע לאמונה לדביקות ולהיות אחד עם הקב"ה, אבל בני אברהם הבטיח הקב"ה שאתה כן יכולים להגיע למצב שלא יהיה לכם מספר כלל, וההבטחה לאברהם אבינו ע"ה היא, שאם יהיו עושין רצונו של מקום, ויהיו דבוקים בו יתברך, התוצאה יהיה: לא יהיה להם מספר.

ברגע שלא חיים עם הקב"ה אתה מיד בפירוד

אבל להגיע לזה צריכים עבודה, ואח"כ גרם החטא, ואז בעצם ניתקת את עצמך מהקב"ה, אבל לא שאין ההבטחה אלא היות שאתה לא דבוק בהקב"ה ואתה לא הולך בדרך שאמר לך ללכת וממילא אתה לא אחד אתו יתברך, אבל לכאורה הרי כתוב לא ימד ולא יספר בלי שום פירושים כלל וכאן פתאום אתה אומר לי משהו אחר. שכן מצינו ביעקב אבינו ע"ה, שאחר ההבטחה ושמרתך בכל אשר תלך, נתיירא אמר: שמא יגרום החטא. יעקב אבינו ג"כ הבין שברגע שנכנסים לחטא אז נהיו מנותקים מהקב"ה, כי חטא לא שומעים את האל"ף שזה אלופו של עולם, וברגע שאתה כבר לא דבוק בהקב"ה מיד אתה נמצא בפירוד ואז אין לך כבר את ההבטחה שזה רק במצב של שעושין רצונו של מקום.

שבת לוי לא היה להם מספר כלל

עכשיו הוא חוזר למה ששאל בהתחלה, הרי שבת לוי מצד אחד ספרו אותם ומצד שני לא עם כולם, לכאורה או שאתה סופר אותם או שאתה לא רוצה לספור אותם, אלא והנה, שבת לוי, לא עבדו את העגל, וממילא בעצם לא צריכים לספור אותם כלל, ולמה ספרו אותם, והיו צדיקים, והיו ראויים שלא יהיה להם מספר כלל. אבל שבת לוי היה במקום הבכורים כל לוי היה נגד בכור אחר, א"כ היו צריכים לספור את שבת לוי לראות אם יש מספיק לויים נגד הבכורים שיש בבני ישראל, א"כ ממילא ספרו אותם לבד ולא עם כולם כי הספירה שלהם הוא לא בשבילם אלא בשביל לראות האם הם מספיק נגד הבכורים, אבל היות שלא היו צריכים בכלל לספור אותם ממילא שמו אותם בנפרד.

שבת לוי היו מוכנים לרדת בשביל הבכורים

אך שהיו צריכים להשתלשל ולירד ממדריגתם כדי לפדות את הבכורים, וזה היסוד של הבעש"ט הקי' צריכים להיות מוכן לוותר מעצמו ולעזור לשני, וממילא בעצם לא היו צריכים להיות עם מספר וקיבלו רק כדי לפדות את הבכורים, ובעצם היו צדיקים גדולים והיו מוכנים לרדת ממדרגתם רק כדי לפדות את הבכורים, שכל בן לוי היה פודה בכור אחד, והבכורים לא היו עושין רצונו של מקום, וממילא היה להם מספר. א"כ היות שהיו צדיקים ולא היו צריכים לספור אותם ועשו זאת רק בגלל הבכורים, וממילא הקב"ה עשה היכר וספר אותם בנפרד, ולכן לא נמנו עם ישראל כאחד, כדי שיהיו ניכרים, שישראל היה להם מספר מצד עצמן, וזה היה בגלל שלא עשו רצונו של מקום, אבל הלויים שמצד עצמם כן עושין רצונו של

מקום, וממילא היו ראויים שלא יהיה להם מספר כלל והם היו מוכנים לרדת ממדרגתם ולעשות עבודה בשביל הבכורים כנ"ל.

אדם יכול להיות דקה גלח ודקה מלאך

והנה כל אחד מאתנו יכול להיות רגע א מלאך ורגע א גלח, וזה רק תלוי בחשיבה שלך, שנים שצלו פסחיהם אחד אוכל לשם מצוה שזה צדיקים ילכו בם ואחד אוכל לשם תיאבון שזה ורשעים יכשלו בם, וזה יכול אצל אדם בעצמו דקה ככה ודקה ככה, והכל תלוי במחשבה שלך אתה יכול להאיר ודקה אחרי זה אתה עלול לשרוף כל דבר.

ברגע שמרגישים שמאבדים שליטה מיד ללכת לעבודה

ר' אשר אמר למישהו אם אתה מרגיש שאתה יכול ללכת בלי עבודה בבקשה, אבל ברגע שאתה מרגיש שאתה מאבד שליטה מיד תתחבר ואם לא אתה תתפוצץ לחתיכות קטנות ולא יישאר ממך כלום. העיקר הוא להיות כל הזמן במכאובי נגדי תמיד ובחטאתי נגדי תמיד, אבל אדם עד שלא מגיע לכאב עצמו הוא חושב ומדמיין לעצמו שיכול לבד ולא צריך שום עבודה, אבל הדרך הזה הוא לחבר אותך להקב"ה בזמן שאתה לא יכול, אבל לא רק לאז אלא למשוך את זה לכל הזמנים גם כשהולך לך מצוין.

יהודי אין לו שום מספר כלל

וזהו מאמר רבותינו ז"ל: אתם עשיתונוי חטיבה אחת, שנאמר שמע ישראל ד' אלקינו ד' אחד, שבני ישראל אומרים שאין עוד מלבדו, אותו דבר אומר הקב"ה אף אני אעשה אתכם חטיבה אחת, שנאמר ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ. גם הקב"ה אומר שאין לי עם אחר שיכול להגיע למצב של אחד בלי שום מספר לפני זה כמו בני ישראל, אומות העולם יש להם מספרים אבל יהודי הוא אשר לא יספר מרוב אין להם מספר כלל. אנחנו לובשים תפילין שכתוב שם שמע ישראל ד' אלקינו ד' אחד, וגם הקב"ה לובש תפילין שכתוב שם ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ.

אדם צריך לייחד את הקב"ה בכל מקום שרק נמצא

אדם שקם בבוקר דבר ראשון צריכים להלביש תפילין ולקרוא קריאת שמע, וברגע שעושים את זה מיד מקבלים את הכוח לכל היום, ומשפע מצות תפילין יתמשך עלי להיות לי חיים ארוכים ושפע קודש ומחשבות קדושות, אדם שמניח תפילין עושה פעולה ואז ד' צילך ברגע שאדם מייחד את הקב"ה ועושה אותו אחד במקום שלו ואתה עושה בטל רצונך מפני רצונו וברגע שהרצוי והמצוי נפגשים או המושג ואינו מושג ובכל מקום אתה מייחד שם את הקב"ה אז הקב"ה נותן לך את הכוח להיות שם באחד יחיד ומיוחד.

השי"ת הוא אחד האמיתי

וצריך להבין, מה מעלה הוא לישראל, שהם גוי אחד. אך רצה לומר, שישראל הם אחד, כמו הקב"ה, שהוא אחד האמיתי. שיש אחד עובר, דהיינו, אחד שבמספר, שיש אחריו שני ושלישי, אבל השי"ת הוא אחד האמיתי. ואין שום מספר לפני זה ואחרי זה, כי הוא אחד ואין שני לו להחבירה.

לפני חטא אדם הראשון לא היה בושה כלל

השפ"א בפרשת בראשית שואל, שכתוב שמיד אחרי חטא אדם הראשון נהיה בחירה ולפני זה לא היה בחירה כלל והינו כמו המלאכים וכל צבא השמים, אבל לכאורה הרי כל הבחירה הוא בשביל שכר ועונש, וכל הסיבה הוא כדי שלא יהיה נהמא דכסופא ועולם חסד יבנה וממילא נתן לנו תפקיד לבחור בטוב ולמאוס ברע, ואם לפני חטא אדם הראשון לא היה בחירה מה יעשו עם נהמא דכסופא אז, אלא בושה התחיל רק אחרי חטא אדם הראשון שאז יש אני ואתה ואני מתבייש לקבל ממך משהו שזה לא שלי, אבל לפני החטא שאין אני ואתה ממילא אין נהמא דכסופא כלל.

יהודי יכול להגיע מעל מספר

ואל מי תדמיוני ואשוה וגו', לכן, נקרא אחד האמת, ולא אחד שבמספר, כי הוא יתברך למעלה מן המספר. וזהו אתה הוא חד ולא בחושבן, שהשי"ת הוא אחד ולא אחד שבחשבון, רק למעלה מן החשבון והמספר כנ"ל. אך ישראל הם אחד ולא בתוך המספר, יהודי יכול להגיע להיות מעל המספר, שהם דבוקים בהשי"ת, שהוא למעלה מן המספר. וזה נקרא עבודה להגיע לכל זה.

בזמנים שיש אזעקות צריכים להתאחד ביחד

וזהו ספירת העומר, שכתוב שם וספרתם לכם תספרו חמישים יום, לכאורה הרי סופרים רק ארבעים ותשע ואיך הגעתי לחמישים יום, אלא ההסבר הוא שחמישים הוא לא מספר אי אפשר לספור אותו, אבל בשביל להגיע לשם צריכים קודם לספור ואח"כ אפשר להגיע לשם, אלא כל הענין של ספירה הוא שבע כפול שבע כפול שבע דהיינו כל הזמן לקלף עוד ועוד עד שמגיעים ליום החמישים ששם אין כבר מספר כלל, הפרי הארץ קורא לזה ממחרת השבת, דהיינו עכשיו יש אזעקות באשדוד ויש בזה כמה מצבים או להיכנס לחרדות או לסגור את המו ולהיכנס להפקרות או להתאחד בזמן הזה ולהגיע לדברים שלא היינו יכולים להגיע בלי זה, וברגע שזה נקודה של אחדות אז כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך, ושם אין פירוד כלל הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל ד' שומרך ד' צלך על יד ימינך, ואדם שחי ככה לא יקרה לו שום דבר.

נפש לוקח זמן לבנות וזה לא בשנייה אחד

וזהו ענין מצות ספירת העומר שנצטוו ישראל. מפני שיצאו מתוך קליפת מצרים, פיזית יצאנו משם בכמה דקות אבל נפש בונים בשנים ולא בשנייה אחד, וברגע שהיה קבלת התורה אז קבלנו כוח מהתורה לצאת משם לא רק ממ"ט שערי טומאה אלא אפילו מנו"ן שערי טומאה, והיו צריכים לקבל התורה לבוא אליו יתברך, וזה משהו שבונים אותו בהרבה זמן, וזה עוד מעבד ועוד מעבר וכל פעם אתה נותן הכנעה אז, ועל כל גל שמגיע צריכים להוריד את הראש ולהיכנע להקב"ה, ואז כל הסבלנות שאדם נותן וכל ההתאפקות שאדם נותן וכל השתיקה שאדם נותן זה בונה אותך עוד נקודה של נפש ועוד נקודה של נפש, וככה אדם בונה את עצמו.

אדם שעוד עסוק בחשבונות הוא עדיין במספר

והיו צריכים לעבור דרך עולמות שיש להם מספר, כל זמן שיש לך עוד חשבונות עם אנשים והאם יהיה לי מספיק כסף או לא ואיך אני מגיע ולמה ומה, הכל הוא כי אני עוד במקום של מספר, וברגע שאדם מבטל את עצמו שם אין את כל השאלות הנ"ל, ואח"כ באו אל השי"ת, ר' אשר היה אומר ההבדל הוא בגיל יותר מבוגר, ככל שאתה חי יותר עם הדרך אתה מגיע ליותר רגיעות וליותר שמחה, וברגע שאדם מזכך את המידות ואתה נהיה אחד עם רצונו של מקום, ואז והיו יכולים לקבל התורה.

ברגע שעוברים את המ"ט יום מגיעים להיות מרכבה לשכינה

הקדושת לוי אומר אילו קרבנו לפני הר סיני ולא נתן לנו את התורה דיינו, לכאורה מה יש לנו מזה אם אין לנו את התורה, אלא ברגע שעברת את המ"ט יום בעצם כבר הגעת להתפשטות הגשמיות ולדביקות בהקב"ה ולמרכבה לשכינה, ואז בעצם אתה מגיע למצב לדעת שאתה לא עושה שום דבר ואתה מבוטל לרוכב שזה הקב"ה, והרי האבות כבר קיימו את כל התורה כולה, וממילא אפילו שאנחנו לא קבלנו את התורה היינו יכולים לקבלו מהאבות הקדושים. וזהו אילו קרבנו לפני הר סיני ולא נתן לנו את התורה דיינו, וברגע שיש לכם את התורה אז כרחוק מזרח ממערב הרחיק ממני את פשענו, וברגע שיהודי מגיע לשיעור בבוקר זה שומר עליו בין באידנא דעסיק ביה ובין בעידנא דלא עסיק ביה.

שבועות הוא כולו רוחניות ולא מותרים על זה

וזהו שכתוב תספרו חמישים יום, והלא אין סופרין רק תשעה וארבעים יום. וא"כ איך אפשר לומר חמישים יום, אלא אך, שעם הבורא יתברך הוא חמישים, שהשי"ת נקרא גם כן אחד, אך שאינו בתוך החשבון, לכן אין סופרין אותו אחד, והבן. וכמו שאמרנו מקודם שבני הלויים לא סופרים ביחד עם כולם, אותו דבר חמישים זה מעל כולם, ואז מגיעים לאתה הראת לדעת כי ד' הוא האלוקים אין עוד מלבדו. הבית אהרן אומר ראש השנה זה א בילקע אראפ א בילקע ארויף, אבל בשבועות זה כולו רוחניות וע"ז כלל לא מותרים.

שִׁיעוּר ד'

יום ד' רח' סיון

איתא במאור עינים (ד"ה איש על דגלו) איש על דגלו באותות לבית אבותם. וזה היה סימנים לכל שבט ושבת איפה הם צריכים להיות. הדא הוא דכתיב נרננה בישועתך ובשם אלקינו נדגול. ומנין שהוא של אהבה, שנאמר ודגלו עלי אהבה.

קרוב עולה חולך על הזמנים הקשים שיש לאדם

אנו אומרים אותו בכל יום, וכתוב שם יענך ד' ביום צרה ישגבך שם אלוקי יעקב, הקב"ה יעזור לך בעת צרה ויחזק אותך ויציל אותך בשמו של יעקב אבינו, ישלח עזרך מקודש ומציון יסעדך, יזכור כל מנחותיך ועולתך ידשנה סלה, הקב"ה יזכור את כל המנחות ואת כל העולות שהקרבתם בעת צרה. ר' אשר היה אומר שעולה נקרא כאלו מצבים שאתה לא יודע מה זה בכלל ולמה הם באו ומה רוצים ממך, ואת כל הטרדות שיש לך ואת כל החרדות והפחדים שיש לך הם הקרבן עולה לפני הקב"ה.

ברגע שיש לנו צער גם להקב"ה יש צער מזה

יתן לך כלבבך הקב"ה ייתן לך לנצח את האויבים שלך וכל עצתך ימלא. נרננה בישועתך הכאב שיש לנו במצב הזה הוא כלום לעומת הכאב שיש להקב"ה מהמצב הזה, הקב"ה אומר בכלו מצבים קלני מראשי קלני בזרועי. מסביר הישמח משה שזה הולך על התפילין של הקב"ה, ברגע שיש לנו צער גם הוא בצער וברגע שיהיה ישועה יהיה ישועה גם בשבילי, נרננה בישועתך ובשם אלקינו נדגול, ימלא ד' כל משאלותיך.

אסור להיות עסוק בחדשות

עתה ידעתי כי הושיע ד' משיחו הקב"ה הוא מביא לנו הישועה, יענהו משמי קדשו בגבורות ישע ימינו. אבל יש כאלו שאלה ברכב ואלה בסוסים יש כאלו שעסוקים בחדשות ויש כאלו שעסוקים כמה טילים נפלו ואיפה נפלו, אבל ואנחנו בשם ד' אלקינו נזכור, עבודה שלנו הוא להתמקד שהקב"ה הוא מביא לנו הישועה.

בכל פחד צריכים להתמקד שזה מהקב"ה

ר' אשר היה אומר שכל פחד שהקב"ה שולח לאדם צריכים להתמקד שזה מגיע מהקב"ה, וברגע שחיים ככה אז מקבלים את הכוח לדעת שהוא נתן את זה והוא נותן לנו את הכוח לעמוד בזה ורוצה שנגיע לכה מקום גדול שלא היינו יכולים להגיע בלי זה, המה כרעו ונפלו אלו שעסוקים בחדשות כל הזמן איפה זה נפל וכמה ומה עכשיו הם נופלים ולא מחזיקים מעמד כלל, אבל ואנחנו קמנו ונתעודד ד' הושיעה המלך יעננו ביום קראנו. דהיינו אנחנו מבקשים תעזור לנו שנשמע שד' הושיעה שאתה הוא זה שעושה כל דבר ויעזור לנו לצאת מהצרה הזאת שנקלענו אליו עכשיו, ומבקשים שיפתח לנו את המוח לראות שבלעדיו אי אפשר שום דבר לעשות.

צריכים לבקש מהקב"ה שיעזור לו לצאת מזה

יש כאלו שעסוקים כל הזמן בדברים אחרים בעת צרה אני לא אומר שזה לא טוב, אבל העיקר הוא להגיע למצב ולדעת שדי' הושיעה המלך יעננו ביום קראנו, יש ישועה טבעי ויש ישועה על ידי נס, אבל העיקר הוא ובגבורות ישע ימינו העיקר בכל דבר לראות שהקב"ה עושה ולא לבטוח ח"ו על דברים אחרים ועל דרכים אחרים.

דברי המדרש על דגלו עלי אהבה

וז"ל המדרש: איש על דגלו באותות לבית אבותם וגו', זהו שאמר הכתוב: נרננה בישועתך ובשם אלקיננו נדגול וגו', ובשם אלקיננו נדגול, שקבע האלוקים שמו בשמותינו ועשה אותנו דגלים, שנאמר איש על דגלו באותות. חיבה גדולה חיבב הקב"ה את ישראל כי עשאן דגלים כמלאכי השרת, כדי שיהו ניכרים, בני ראובן לעצמן ובני שמעון לעצמן. ומנין שהיה אהבן, שנאמר הביאני אל בית היין ודגלו עלי אהבה. רבי יששכר אמר מהו ודגלו עלי אהבה, אפילו אדם יושב ועוסק בתורה ומדלג מהלכה להלכה ומפסוק לפסוק, יאמר הקב"ה, חביב עלי הוא ודגלו עלי אהבה, ודילוגו עלי אהבה.

האבות הגיע לביטול גמור לחקב"ה

כבר נודע, שהאבות הן הן המרכבה, איתא במאור עינים (וירא) מתי יגיע מעשי למעשי אבותי, כי האבות הן הן המרכבה, ומה הוא מרכבה, כתב בתיקונים הסוס טפל לרוכב, הוא לא יכול לעשות מה שהוא רוצה, דהיינו הוא מכניע את עצמו למי שמעליו, ואין הרוכב טפל לסוס, שילך הסוס למקום שירצה וינהיג אותו, לנהר ולמקומות מטונפים, רק שהולך למקום שרצון הרוכב לילך שם. וכשאדם הוא מרכבה לשמו הגדול, דהיינו האבות הקדושים הגיע לכה ביטול גדול לחקב"ה שלא הלכו רק איפה שהקב"ה רצה שילכו.

אברהם אבינו היה צריך ללכת נגד רצון שלו

וכמו שמסביר הרה"ק רבי מנחם מנדל מרימנוב זי"ע על הפסוק וישלח אברהם את ידו, לכאורה למה כתוב וישלח, אלא אברהם עבד על עצמו שכל דבר יהיה אצלו רק כפי רצון הבורא, וכאן הרי הקב"ה אמר רק להעלות אותו ולא לשחוט אותו וממילא הרגיש שהיד שלו לא הולך לעשות לו שום דבר, וממילא היות שהבין וישחט היה צריך ללכת נגד הטבע שלו וממילא כתוב וישלח שזה היה עם כוח. וכשאדם הוא מרכבה לשמו הגדול, אינו הולך רק למקום שהשי"ת רוצה, שאינו עושה רק רצון השי"ת ולא רצון היצר הרע.

בזמן של אזעקות אדם נהיה נשלט ולא שולט

ועוד איתא שם (פרשת ויצא): שלפעמים אדם מגיע למצב כמו עכשיו שיש אזעקות שאז אדם מרגיש שהוא לא שולט כלל, ובאי שליטה ברגע שהוא שומע שהקב"ה הוא שולט אז הוא נהיה מרכבה לשכינה ונהיה חלק מהקב"ה, די' שומריך די' צלך על יד ימינך, אבל אתה צריך להסכים להיות נשלט, וברגע שאדם לא מסכים לזה ורוצה להיות שולט אז פותח חדשות ורוצה לדעת איפה זה היה וכמה היה ומה בדיוק היה בכל טיל שמגיע משם, מתי זה התחיל ומתי זה ייגמר ומה הוא אמר ומה הוא חשב, כאילו שהוא מנהל וכאילו שהוא מפקד על כולם, זהו עיקר **כוונת הבחירה באומה הישראלית**, האם להיות הרוכב או הסוס, בהמשך יסביר שיש מרכבה ויש גלגלי המרכבה אדם לא יכול להיות מרכבה ורק יכול לזכות להיות גלגלי מרכבה, **שיזכו**

למדרגה שיהיו מרכבה וכסא לכבודו יתברך, כמ"ש האבות הן הן המרכבה, שפינו מקום והסכימו להיות נשלט ולא שולט, תוכיותם וכל איבריהם, וביחוד את לבם, עד שהמשיכו את הבורא בתוכם. שהם לא רוצים שום דבר ויודעים שכל דבר זה רק הקב"ה.

התורה הוא עצות להגיע להקב"ה

וממילא מובן איך קיים אברהם אבינו את כל התורה כולה, כי כל התורה הוא רק עצות להגיע להקב"ה ולהיות אחד אתו יתברך, וברגע שהם נהיו מרכבה לשכינה ממילא הם כבר אחד עם הקב"ה, וממילא עוד לפני שנתנו את התורה כבר קיבלו את התורה כי היו מרכבה לשכינה.

בני ישראל הם רק גלגלי מרכבה

[נחזור למאור עינים שהתחלנו]. **כבר נודע שהאבות הן הן המרכבה, וכל אחד, על ידי בחינת אבות שבו, כל אחד יש בו בחינת אבות להיות כמוהם, הוא המרכבה. אלא, שהבנים הם בחינת כרעיה דאבוה, שהם רק בחינת גלגלי המרכבה שהם יכולים ללכת לכל מקום שהוא, וכל יהודי יש לו ניצוץ של האבות יש לו נקודה וענף מהם, השורש הם העיקר ואנחנו רק ענפים מהם, כל זמן שהענף מחובר לשורש הוא יכול לגדול מכוח השורש שהוא האבות, וצריך שיהא המרכבה בשלימות.**

העיקר להכיר את מדרגות האנוש שלי

ואנו אומרים, **אלוקי אברהם ואלוקי יצחק ואלוקי יעקב**, ומזכירים רק שלושה הללו, כי כל אחד ביטל את עצמו באופן שלו להקב"ה, אברהם דרך חסד יצחק דרך גבורה ויעקב דרך תפארת, דהיינו שהכירו את המדרגת אנוש שלהם וידעו שמה שיש להם הם לא שלהם אלא של הקב"ה, וממילא איפה שהלכו ראו כי שם ד' נקרא עליך ויראו ממך, ובעצם חכמת אדם תאיר פניו, איפה שהחכמה שלך נמצא ככה מאיר הפנים שלך.

דוד המלך ביקש בחנני ד' ונסני

ר' אשר היה אומר שדוד המלך ביקש שיגידו גם אלוקי דוד, ענה לו הקב"ה להם שלחתי ניסיונות ולך לא היה שום דבר וממילא אי אפשר לומר אלוקי דוד, אדם עומד בניסיונות על ידי שחי שהוא לא יכול, על ידי שאדם נותן איערותא דלתתא שהוא לא יכול אז מקבל איתערותא דלעילא עזרה מהקב"ה, אבל דוד המלך ביקש בחנני ד' ונסני ואני יכול לעמוד שם, אמר לו הקב"ה אני ישלח לך ניסיון.

אדם צריך להחזיר כל דבר להקב"ה אפילו את האמונה שלו

דהיינו זה שיש לאדם מחשבה כאילו שהוא יכול לבד אפילו בנקודה קטנה שם הוא נופל, כי אדם צריך לדעת שגם מיעט נקודת אמונתו בו יתברך ג"כ מאתו יתברך, ורק על ידי הסיפור עם בת שבע הגיע לזה, א"כ לא יכלו להגיד אלוקי דוד כי היה נקודה קטנה שלקח לעצמו וממילא הוא כבר לא אלוקי שלך לגמרי.

בני ישראל יכולים להגיע להקב"ה רק ע"י התורה

הנה כתיב ממדבר מתנה, שהשי"ת נתן לנו דבורו במתנה. האבות הקדושים הגיעו לזה ע"י שהיו אחד עם הקב"ה ובלי לקבל את התורה בפועל, אבל אנחנו רק על ידי התורה אנו יכולים

להגיע לזה, החכמה מאין תמצא בראשית ברא אלוקים אומר התרגום בחכמתא שזה הנקודה הראשונה שבה ברא הקב"ה את העולם, איסתכל קוב"ה באורייתא וברא עלמא, ואורייתא מחכמתא נפקא, התורה מגיע מחכמה והתורה מחיה את כל העולם, וכל דבר בעולם החיות שלו זה אותיות התורה, וחיי עולם נטע בתוכינו החיות של כל העולם הוא אותיות התורה.

התענוג הגדול של המלך הוא שידעיים לבד מה לעשות

כתוב בספר יצירה קבע בפינו, דהיינו מלך שמנהיג את העולם לבד הוא עני, כי היום לומדים להטיל סמכויות על כולם, ולא צריכים להגיד להם מה לעשות כי יודעים לבד כל דבר, ומלך שהחברה שלו מנהיגים את המדינה יש לו תענוג הרבה יותר גדול מאילו הוא בעצמו צריך להנהיג את המדינה, כי דרך משל, המלך, אם יש לו בנים משכילים שיוכלו להנהיג מלכותו, יש לו תענוג יותר משאילו מנהיג בעצמו את המדינה, ואנו נקראים בנים למקום, ומסר לנו דבורו הקדוש שעל ידו יתנהגו כל העולמות.

צריכים להחזיר את האותיות להקב"ה

הפרי הארץ אומר בפרשת ואתחנן, מהו הוידי שאדם אומר, אלא שזה אותיות א"ב, דהיינו שלקח את אותיות התורה למקום הלא נכון, לקח את הרוכב והכניס אותו לתוך מקומות מטופפים, ומחזירים אותו על ידי שאדם מחזיר את המרכבה למקומו, דהיינו אדם צריך להכיר שהוא לקח את אותיות התורה ואת הכוח שהיה לו ובמקום לקחת אותו למקום טוב ונכון הוריד אותם למטה, דהיינו אדם צריך בחזרה להסכים להיות נשלט ולא שולט ואז מוציאים בחזרה את המרכבה מהבוץ שנכנס לשם. ועל ידי שאנו אומרים אשמנו בגדנו בזה מחזירים את אותיות התורה להקב"ה.

כל אבר יש לו מצוה ששייך לאותו אבר

אברהם אבינו ביטל את עצמו לגמרי להקב"ה והאמין בד' ויחשבה לו לצדקה, כי אברהם קיים כל התורה עד שלא ניתנה. ואז היה פסקה זוהמתן והיה אז אילו קרבנו לפני הר סיני ולא נתן לנו את התורה דיינו, זוהמתן נקרא שאדם שולט פסקה זוהמתן נקרא שאדם נשלט, ואז אומר רבי חיים וויטאל ז"ע שבכל אבר ראה מיד איזה מצוה שייך לאותו אבר ואיך הוא מתחבר על ידי המצוה להקב"ה, א"כ קיים אברהם את כל התורה כולה עד שלא ניתנה ועל ידי החסד שלו התחבר לתורת חסד ולהגיע לכל התורה כולה, ויצחק התחבר דרך ראשית חכמה יראת ד', יעקב התחבר דרך האמת שלו.

על ידי התורה מקבלים כוח לכל הזמנים

כי האהבה שלו היה שלימה, וקיים תורה, תורת חסד, עד שלא ניתנה. וידע שאהבה שיש לו הוא לא שלו אלא של הקב"ה, וממילא משם גילה את התורה כולה. אבל לישראל, שהם כרעיה דאבוה, שהם רק גלגלי המרכבה, והם לא יכולים להגיע אף פעם להיות אחד עם הקב"ה כל הזמן, וכמו שאמר הקדושת לוי אפילו שיש להם כזה דרגה גבוהה זה רק לקצת זמן ולא לכל הזמן, וכמו שאמר כ"ק אאמו"ר זצ"ל שזה יהיה מתענית אסתר עד פורים, וזה לא יכול להחזיק מעמד מדי הרבה זמן, וכדי שזה יחזיק מעמד נתן לנו הקב"ה את התורה הקדושה והיה אז כפה עליהם את ההר כגיגית ועל ידי התורה אנחנו מקבלים כוח בין בעידנא דעסיק ביה ובין בעידנא דלא עסיק ביה, וממילא הוצרך ליתן במתנה הדבור של תורה. וככה נוכל להיות עם הקב"ה כל הזמן.

אדם צריך לבטל את עצמו לגמרי לנהג שלו

ונקרא דבור לשון הנהגה. אדם נכנס לטקסי ואומר לנהג לנסוע לשם ובאותו רגע הוא מתבטל לנהג. ר' אשר היה אומר כשהקב"ה אמר לנו לא תגנוב אינו הכוונה שאסור לי לגנוב, אלא אני לא ייתן לך לגנוב, ואז אדם מתחבר לתורה ושהוא ידריך אותך לא לגנוב וברגע שאדם מתחבר להקב"ה אז הוא יראה שהקב"ה לא נותן לו לגנוב. וברגע שאדם חי ככה הוא יראה שתמיד יש לו סיבות שלוקחים אותו לתפילה ולעשות מצות, ואז אדם מגיע להכרה שהמצוות הקב"ה עושה וכל דבר הוא עושה, ר' אשר היה אומר הקב"ה מאמין בהקב"ה ואנחנו רק עומדים מהצד, ואז ידבר עמים תחתינו, שעל ידי הדיבור מתנהג הכל. ואז אתה רואה שהכל נשלט על ידי התורה.

אנחנו יכולים להיות רק דבוק לקדושה

וצריכים שיכנסו למדריגת אבות, כאמור באלוקי אברהם ואלוקי יצחק ואלוקי יעקב. האבות הקדושים היו התורה בעצמם ואנחנו רק רגלי מרכבה ואנחנו צריכים להתבטל לאבות הקדושים. האבות הקדושים היו הקדושה בעצמם ואנחנו יכולים להיות דבוק לקדושה, אתה יכול להיות רק נאכשלעפער לקדושה ולא יותר מזה כלל.

כדי להיות נשלט חייבים לשחרר כל דבר

וזהו איש על דגלו באותות, כל אחד יכול להגיע לדגלו שזה השורש שלו, ומגיעים לזה באותות שזה על ידי התורה, וכמו שיש לאדם מנוע והוא חייב להכניס לשם שמן שזה יסע, אותו דבר האותיות מחברים אותך לכל דבר, וזה יעקב חבל נחלתו, וכמו ברכב אפשר לראות שכל גלגל יש מעליו עוד גלגל עד שזה מגיע לאיזה שורש שמהם הכל מופעל, אותו דבר אדם צריך ללכת מאחד לשתיים עד שמגיע לבית אבותם, לבחינת אבות יוחזרו לשרשם. אי"כ אדם צריך לדעת אם הוא עושה כל דבר לבד בלי התורה הוא יהיה שולט ולא נשלט, וכדי להיות נשלט הוא חייב לשחרר כל דבר וללכת עם התורה, ואדם צריך לתת לאותיות לסחוב אותך לאיפה שהקב"ה רוצה שתלך.

עבודת האדם הוא להשפיע על כולם ששייכים אליו

והנה עכשיו מחדש עוד חידוש, שלא רק שעל ידי המחשבות שלך אתה מעלה את עצמך או שאתה מוריד את עצמך, אלא אתה משפיע בזה על הסביבה שלך ועל כולם, ובפרט בזמנים האלו של חרדות יש לך נשמות שיש להם שייכות איתך ואתה יכול להעלות אותם או ח"ו להוריד אותם. והנה, כל הנשמות שנפלו, הקב"ה מעלה אותם על ידינו, צריך האדם להעלותם לשרשם, רק אתה יכול לעלות אותם, אותן השייכים לשרשו, כמבואר במקום אחר. שאברהם אבינו העלה את כל הנשמות שהיה להם שייכות אתו.

אתה פגמת אתה תתקן

ובאמת אין שום נשמה שלא תתוקן ח"ו, לבל ידח ממני נידח, כי תתעלה ממדריגה למדריגה, עד שתגיע למקום תיקונה, כי הוא יתברך חושב מחשבות לבל ידח ממנו נידח. כל אחד בסופו של דבר יגיע לתיקון שלו, אלא השאלה האם אתה רוצה לעלות לבד או שיעזרו לך. מישהו שאל את ר' אשר בעת סעודת שלישית, אולי הרב יכול לתקן לנו כל הדברים שאנחנו צריכים לתקן, ענה ר' אשר אתה פגמת אתה תתקן. אני רק יכול להראות לך את הדרך וככה תחסוך

מה שאני עברתי במשך השנים ולא תצטרך לעבור אותו שוב. והיה אומר שעד שהכיר את הדרך עבר הרבה בחיים שלו.

ברגע שמגיעים לרעיון יודעים שזה האמת

והיה אומר שהיה זמנים שכולם התייאשו ממני והייתי ביערות ושמעתי את הצעקות של החיות עד שקלטתי הקב"ה זה אתה ומאז הרעיון הזה ממשיך ולא מפסיק לשנייה אחד. וברגע שהגעתי להרעיון הזה והחלטתי שאין חמישים דרכים רק דרך אחד ובעקשנות אז עולים על הכביש המהיר, ואז לא משנה איפה אתה נמצא תמיד ידלק לך הברען הזה להיות אחד עם הקב"ה.

לדעת מה מחפשים ולשום גבול לחיפושים

יש אנשים שמחפשים דרכים כל הזמן, ואמרתי שאין בעיה לחפש אבל צריכים לשום גבול לחיפושים שיש לך, דהיינו קודם לדעת מה אתה מחפש ודבר שני לשום גבול לחיפושים שלך, אבל הדרך הזה מכניס לך קשר בורא ורגיעות ושמחה אבל הכל תלוי עד כמה אתה מחליט שזה הדרך באמת, ואפשר להגיע לזה רק ע"י הכנעה שאדם נותן לאדם שרוצה להכניס אותך לשם.

אדם שנופל זה אותיות שנפלו

אך, כל זה, הוא, כשאין מי שיתקנה, ואתה לא מוצא מי שיכול לעזור לך ללכת בדרך, ואתה צריכה לילך ממדריגה למדריגה כסדר, ויתארך הדבר. יש אנשים שצריכים להתגלגל כמה שנים עד שמגיעים לאיזה שהוא מהלך. אבל כשיש מי שיתקנה בדבור תורה ותפילה, דהיינו הוא כבר מוצא מי שידריך אותו שזה המהלך, כי הנשמה היא אותיות שנפלו, אדם שנופל זה אותיות שנפלו, ישראל זה ר"ת יש שישים ריבוא אותיות לתורה, א"כ הנשמה של אדם זה אותיות, א"כ ברגע שנפל זה אותיות שנפלו, שהוא כ"ב אותיות שנבראו בהם שמים וארץ, כי ע"י החטא הוא מחסר האותיות מן התורה העליונה, אם גנב ועבר על לא תגנוב הפריד האותיות מן התורה ואת חלק נשמתו.

בהתחלה זה קשה אבל אח"כ יש סיוע

לכן העלאתה גם כן על ידי אותיות. ואז, ברגע שאתה מתחבר לאדם שיכול לעזור לך למצוא את הדרך, אז יוכל לדלג כמה מדריגות, ויתוקן בפעם אחד. וזה על ידי שאהבה מקלקלת את השורה, ברגע שנכנסים לזה אדם נהיה כ"כ מולחב שכבר לא מחפש לעצמו משהו אחר, ואז אתה בדרך לתיקון, ואז מקבלים עוד כוחות ומתחדשים כל הזמן, הבא לטהר מסייעין אותו, ר' אשר היה אומר שהקושי הוא כשאדם מחליט לטהר את עצמו והוא לא יכול בעצמו והוא צריך סיוע, וברגע שאדם נכנס לזה בהתחלה זה קשה בפעם שנייה יש לו כבר כוח מפתע ראשונה, ובפעם שלישית יש לך כבר כוח משתי פעמים הראשונים. אבל צריכים לתת נקודה של הכנעה ואז זה מתחיל לנסוע על הדרך.

צריכים להתמקד בנרננה

וזהו איש על דגלו באותות, שעל ידי האותיות יאסוף כל השייכים לשרשו, שיגיעו לבית אבותם לשרשם. וכבר מבואר, שישועתן של ישראל הוא ישועת הקב"ה. הושע נא למען

פארך, אומר הקדושת לוי פאר זה תפילין, בתפילין של הקב"ה כתוב מי כעמך ישראל, ואם לא תעזור לנו אנחנו נגיד שהתפילין שלך פסול. אי"כ צריכים להתמקד בנרננה, כי כשישראל בצער אז השכינה אומרת קלני מראש קלני מזרועי.

הקב"ה לא רוצה לאבד אף יהודי

הרבי מלובלין זי"ע אמר שהרי יראת שמים זה מצוה, ואיך הקב"ה מקיים זאת, אלא הפחד שיש להקב"ה הוא שלא ילך לאיבוד אף יהודי בעולם. וזהו נרננה בישועתך וגו'. דהיינו לקחתי את האות שלו למקומות שלא צריכים ומבקשים מהקב"ה שתעזור לי לצאת משם.

כשחוזרים מגיעים למקומות הרבה יותר גבוהים

ואומר ומנין שהיא של אהבה, שנאמר וגו' רצה לומר, שעל ידי האהבה הגדולה שמתקשר בהקב"ה, אם תחפשנה כמטמונים וכזהב תחפשנה, אדם שיש לו כסף וזהב אזי כל החלומות שלו התגשמו, אותו דבר שיהיה לך ביראת שמים, וברגע שאדם הגיעו להמטרה אז מעלה הניצוצות שנפלו למעלה ממדריגתם, ואז כשחוזרים מגיעים למקומות הרבה יותר גבוהים מלפני זה, ומדלגים כמה מדריגות בפעם אחד. וכמו שכתוב ואנכי ארד עמך ואנכי אעלך גם עלה, ואז אדם מגיע לאהבה גדולה מאוד. הפחד הכי גדול של צדיק אמת הוא שלא יאבד את הקב"ה אפילו לשנייה אחד. ואדם חייב לשנן כל הזמן את מכאובי נגדי תמיד וחטאתי נגדי תמיד ואם אני לא שם זה שויתי די לנגדי תמיד.

אדם שמחזיר ניצוץ להקב"ה זה שמחה גדולה מאוד

וזהו אל תיקרי ודגלו, אלא ודילוגו עלי אהבה, כי הקב"ה אוהב מאוד כשמתקנים איזה ניצוץ ומביאים אותו למעלה. כל פעם שאדם מחזיר ניצוץ להקב"ה זהו שמחה גדולה מאוד, וכמו עכשיו בסיפור שהיה במירון כל אחד שמצאו זה היה שמחה גדולה שחיים, אותו דבר הקב"ה ידלג אותך בכמה מדריגות עד למעלה.

לשמוע שהפחד הוא מאת הקב"ה

וזהו ודגלו, מה שמאסף עלי אהבה. מה שאדם עושה באהבה להקב"ה זה יותר מתורה ותפילה, וברגע שאדם בעצמו חוזר ומחזיר את כל הסביבה שלו ואת כל מי ששיך אליו זהו תענוג גדול מאוד להקב"ה מי שעושה כן, ומפני מה זה, ודילוגו, רצה לומר, שמדלג כמה מדריגות מפני האהבה. ברגע ששומעים שהפחד שיש עכשיו הוא פחד די מיד הפחד עובר מאדם, וברגע שאדם חי שזה מאת הקב"ה זה מביא אותו ליראה ולא לפחד טבעית.

נדבת בני החבורה ומתפללי בית
מדרשינו בעיר הבירה לונדון יצ"ו
לרגל שמחת נשיאי נכד כ"ק מרן
אדמו"ר שליט"א

נדבת ידידינו הרה"ח רבי שמואל
צפניק שליט"א
לרגל שמחת נשיאי נכד כ"ק מרן
אדמו"ר שליט"א